Mohammad

Guds Sendebud

(Må Gud opphøye hans omtale og beskytte han mot ufullkommenhet)

Abdurrahman al-Sheha

2. Opplag

Vi ønsker å uttrykke vår oppriktige takknemlighet til de som bidro til utgivelse av denne boken. Må Gud belønne dem for deres innsats. Ta gjerne kontakt med oss hvis du har rettelser, kommentarer, eller spørsmål om denne utgivelsen.

Oversatt fra engelsk av:

Siv Samira Kofoed

samira@alnor.no

Publisert av:

ALNOR SENTER

Storgata 132 - www.alnor.no

Innholdsfortegnelse

1. Innledning

Terminologi brukt i denne boken

(Hentet fra Sheik Mahmoud Murad`s bok; ″Common mistakes in translation″)

1. ***Rabb***: Noen foretrekker å oversette betegnelsen *Rabb* til ″Herre″.

″Herre″ er en bibelsk betegnelse som refererer til det påståtte Herreveldet til Jesus, Guds tjener. Ordet ″Herre″ som er begrenset til ″mester, sjef, eier, eller hersker″, kan aldri uttrykke den komplette betydningen av ordet ″*Rabb*″. Ordet ″*Rabb*″ betyr blant annet: Skaperen, Formeren, Forsørgeren, Den Ene som alle skapninger stoler på for forsørgelse og Den Ene som gir liv og sørger for død.

2. ***Deen***: Ordet *Deen,* er oversatt til ″religion″. På arabisk blir ordet vanligvis referert til privat og offentlig livsstil. Det er en samlet betegnelse som betyr: tilbedelse, politisk praksis og detaljerte regler for oppførsel, inkludert hygiene og skikk og bruk.

3. ﷺ ***Salla Allahu wa-alehi wa-sallam***. Noen oversetter det som "fred være med han", men den mest riktige oversettelsen er: "Må Gud opphøye hans omtale og beskytte han mot ufullkommenhet".

Lovet være Gud, Herren over alle verdener. Må Gud opphøye Sin profets omtale og beskytte han mot ufullkommenhet.

Når vi snakker om profeten Mohammad ﷺ så bør vi huske at vi snakker om den edleste personen i verdenshistorien. Dette er ikke en ubegrunnet påstand. Den som leser denne biografien med et åpent sinn og lærer om hans oppførsel og etikk, vil helt klart sitte igjen med denne konklusjonen. Noen ærlige og oppriktige ikke-muslimer har også nådd denne konklusjonen.

Professor Hasan Ali, må Gud ha barmhjertighet med han, sa i sitt magasin "Noor al-Islam" at en intelligent venn av han en gang betrodde seg til han: "Jeg anerkjenner og tror at islams sendebud er den edleste og mest modne (av alder) mannen i historien." Professor Hasan Ali, må Gud ha barmhjertighet med han, spurte han: "Hvorfor anser du han som den edleste og mest modne (av alder) mannen?" Han svarte: "Ingen annen mann har hatt de komplette egenskapene, manerene og etikken som han hadde."

Han var konge over hele den arabiske halvøy, men likevel var han ydmyk. Han trodde på at hele herredømmet tilhørte hans *Rabb* alene. Store rikdommer kom til han og likevel levde han i fattigdom. Det ble sjelden fyrt opp i huset hans, og han var ofte

sulten. Han var en stor leder. Han ledet små grupper i kamp mot tusenvis av fiender, og likevel klarte han beslutsomt å overvinne dem.

Han elsket fredsavtaler. Med et bestemt hjerte var han enig i fredsavtaler, selv om han hadde tusenvis av sine tapre og modige følgesvenner ved sin side. Hver av ledsagerne var veldig modige og våget å konfrontere tusen fiender alene, uten å føle frykt. Likevel var profeten godhjertet, barmhjertig og ville ikke utgyte en dråpe blod. Han var veldig bekymret over de offentlige anliggender til den arabiske halvøya, likevel forsømte han ikke familien eller de fattige og trengende. Han var ivrig i å spre islam blant de som var på villspor.

Generelt så var han en mann som var interessert i forbedringer, og velværet for menneskene, og han samlet ikke sammen verdslig formue. Han var opptatt med å tilbe Gud og elsket å gjøre gjerninger som gjorde Gud tilfreds. Han hevnet seg aldri av personlige grunner. Han brukte til og med å be for sine fienders helse og advarte dem mot Guds straff.

Han var nøysom angående verdslige saker og brukte å tilbe Gud natten gjennom. Han var den tapre og modige soldaten som kjempet med sverdet, den ufeilbare profeten, seierherren som erobret nasjoner og land. Han sov på en matte av høy og en pute fylt med grove fibre. Folk kronet han til sultan over araberne, eller kongen over den Arabiske halvøya, likevel levde hans familie et enkelt liv, selv etter at de mottok store formuer.

Rikdommene ble samlet i moskeen. Fatima beklaget seg til han om den krevende jobben hun gjorde, og at slipesteinen og vannmuggen som hun brukte å bære lagde merker på kroppen hennes. Sendebudet fordelte på den tiden de kvinnelige og mannlige tjenerne blant muslimene. Istedenfor å gi henne en del av den formuen, lærte profeten henne noen få ord og ydmyke bønner.

Hans ledsager, Omar kom til huset hans og så inn i rommet, han så kun en matte av høy som profeten satt på og som hadde levnet merker på kroppen hans. Den eneste anskaffelsen i huset var en halv *saa* (vektmål) bygg i en beholder og en vannsekk som hang fra veggen. Dette var alt Guds sendebud eide i en tid der halvparten av araberne var under hans kontroll. Da Omar så dette klarte han ikke å kontrollere seg selv og begynte å gråte. Guds sendebud ﷺ sa: ”Hvorfor gråter du O Omar?” Han svarte: ”Hvorfor skulle jeg ikke gråte, Khosrau og Keiseren nyter denne verden og Guds sendebud ﷺ eier kun det jeg ser”. Han svarte: ”O Omar, vil det ikke glede deg at dette er delen til Khosrau og keiseren i dette livet, og i livet etter dette er gleden til oss alene?”

Da profeten undersøkte troppene sine før okkupasjonen i Mekka, stod Abu Sufyan ved siden av al-Abbas, profetens ﷺ onkel og så på fanene til den muslimske hæren. På den tiden var ikke Abu Sufyan muslim. Han var forbløffet over det enorme antallet muslimer som rykket frem mot Mekka, som en foss av vann. Ingen kunne stoppe dem og ingenting stod i veien for dem. Da sa Abu Sufyan til Al-Abbas: ”O Abbas, nevøen din har blitt en stor

konge!" Abbas svarte med å si: "Dette er ikke kongedømme, snarere en profet med budskapet om islam".

Adee at-Taee, sønnen til Hatim at-Taee som var usedvanlig sjenerøs, besøkte en av profetens ﷺ samlinger mens han enda var kristen. Da han så hvordan følgesvennene opphøyde og respekterte profeten ble han forvirret, var han en profet eller en konge? Han spurte seg selv, "Er dette en konge eller et sendebud over sendebudene til Gud?" Mens han grublet over dette kom det ei lutfattig kvinne til profeten og sa: "Jeg ønsker å fortelle deg en hemmelighet." Han sa til henne: "Hvilken vei i Medina vil du jeg skal møte deg?" Profeten ﷺ dro med den lutfattige tjenestepiken og tok vare på hennes behov. Når Adee så ydmykheten til profeten ble han klar over sannheten, kastet korsene som han bar og ble muslim.

Vi vil nevne noen utsagn fra orientalistene angående Mohammad ﷺ. Vi som muslimer tror på profeten ﷺ og hans budskap. Vi nevner disse utsagnene på grunn av følgende:

a. Som en påminnelse til de muslimene som forlot profeten, slik at de passer seg og returnerer til deres *Deen*.

b. Slik at ikke – muslimer vet hvem profeten er fra utsagnene til deres egne folk, slik at de blir veiledet til islam.

Jeg ber disse folkene om å ikke ha forutfattede meninger når de leter etter sannheten, om de leser dette, eller annen islamsk

materiale. Jeg ber Gud om å åpne hjertene deres slik at de akseptere sannheten, viser dem den riktige veien og inspirerer dem til å følge den.

2. Hvem er sendebudet, Mohammad ﷺ?

Han er Abu-Qasim (faren til Al-Qasim) Mohammad, sønnen til Abdullah som er sønnen til Abdul-Mutalib. Avstamningen hans kan spores tilbake til Adnan's stamme, som er sønnen til Ismael [Guds profet, sønnen til Ibrahim, den som Gud valgte for Hans kjærlighet], må Gud opphøye deres omtale. Hans mor er Aminah, datteren til Wahb.

Profeten ﷺ sa:
"Gud valgte virkelig stammen til Kinanah fremfor andre stammer fra Ismael's barn, Han valgte Quraish fremfor andre stammer fra Kinanah, Han valgte Banu Hashim fremfor andre familier fra Quraish og Han valgte meg fra Banu Hashim." (Muslim #2276)

Profetens ﷺ fiender bevitnet at han har den edleste avstamningen på jorden. Abu Sufyan som var islams erkefiende, før han ble muslim, bekreftet dette faktum fremfor Herakles, Romas hersker.

Abdullah ibn Abbas, må Gud være fornøyd med han, fortalte at Guds sendebud ﷺ skrev til keiseren og inviterte han til islam.

Brevet ble sendt med Dihya Al-Kalbi som ga det til guvernøren i Basra som videreformidlet det til keiseren.

Som ett tegn på takknemlighet til Gud, gikk keiseren fra Hims til Ilya (Jerusalem) da Gud ga han seier over den persiske hæren. Da keiseren hadde fått brevet fra Guds sendebud ﷺ, og lest det, sa han, ”Få tak i noen fra hans folk (arabere fra Quraish-stammen) hvis de er her, for å spørre dem om Guds sendebud!”

På den tiden var Abu Sufyan bin Harb i Sham med noen menn fra Quraish. De var kommet til Sham som handelsmenn, i den tiden da Guds sendebud og de vantro fra Quraish hadde besluttet våpenhvile. Abu Sufyan sa: ”Keiserens bud fant oss en plass i Sham, og han tok mine ledsagere og meg med til Ilya og vi fikk audiens hos keiseren. Han satt i sitt keiserlige hoff med krone på seg og de eldste dignitarene i Bysantin rundt seg. Han sa til oversetteren sin: ”Spør dem om hvem blant dem som er i nær familie med mannen som hevder at han er en profet.”

Abu Sufyan svarte: ”Jeg er hans nærmeste familie.” Han spurte: ”Hva slags slektsforhold har du til han?” Jeg svarte: ”Han er mitt søskenbarn,” og det var ingen fra Bani Abd Manaf i karavanen unntatt meg selv. Keiseren sa: ”La han komme nærmere.” Han beordret mine ledsagere å stå bak meg, og sa til oversetteren sin: ”Si til ledsagerne hans, at jeg kommer til å spørre denne mannen om han som hevder å være en profet. Hvis han lyver må de motsi han øyeblikkelig.”

Abu Sufyan tilføyde: ″Ved Gud! Hadde det ikke vært for skammen over at mine ledsagere skulle stemple meg som en løgner, hadde jeg ikke sagt sannheten om profeten da jeg ble spurt. Jeg betraktet det som skamfullt å bli kalt en løgner av mine ledsagere, så jeg fortalte sannheten″. Keiseren sa da til sin oversetter: ″Spør han om hva slags familie han tilhører.″ Jeg svarte: ″Han tilhører en edel familie blant oss.″

Keiseren spurte: ″Har noen andre blant dere noen gang hevdet det samme som han?″ Jeg svarte: ″Nei.″

Har du noen gang beskyldt han for å fortelle løgner, før han hevdet det han hevdet?″ Jeg svarte: ″Nei″.

Keiseren spurte: ″Var noen av hans forfedre konge?″ Jeg svarte: ″Nei″.

Keiseren spurte: ″Følger de adelige eller de fattige han?″ Jeg svarte: ″Det er de fattige som følger han.″

Keiseren spurte: ″Øker eller minker de i antall(daglig)?″ Jeg svarte: ″De øker.″

Keiseren spurte: ″Blir noen av de som går over til hans *Deen* misfornøyde og forkaster hans *Deen*?″ Jeg svarte: ″Nei.″

Keiseren spurte: ″Bryter han løftene sine?″ Jeg svarte: ″Nei, men vi har våpenhvile med han nå og vi er redd for at han kan forråde oss.″

Abu Sufyan tilføyde: ″Unntatt den siste setningen så kunne jeg ikke si noe mot han.″

Keiseren spurte så Abu Sufyan: ″Har dere noen gang hatt krig med han?″ Jeg svarte: ″Ja.″

Han spurte: ”Hva var resultatet av stridene deres med han?” Jeg svarte: ”Noen ganger vant han og noen ganger vant vi.”
Han spurte: ”Hva beordrer han dere til å gjøre?” Jeg svarte: ”Han ber oss tilbe Gud alene, ikke tilbe andre med Han og levne alt som våre forfedre brukte å tilbe. Han beordrer oss til å be, gi til veldedighet, være ærbar, holde løfter og returnere det som er betrodd oss.”

”Da jeg hadde sagt det, sa keiseren til sin oversetter: ’Si til Abu Sufyan at jeg spurte deg om hans avstamning og du svarte at han tilhørte en edel familie. Alle sendebudene kom faktisk fra den edleste avstamningen fra deres folk.
Så spurte jeg deg om noen andre blant dere hadde hevdet noe sånt, og ditt svar var negativt. Hvis svaret hadde vært bekreftende, ville jeg trodd at denne mannen fulgte ett krav som har vært sagt før han.
Da jeg spurte deg om han noen gang ble beskyldt for å lyve, var ditt svar negativt, og jeg tok det som en selvfølge at en person som ikke lyver til folk, aldri kunne lyve om Gud.
Deretter spurte jeg om noen av hans forfedre var konge og ditt svar var negativt. Hvis det hadde vært bekreftende, ville jeg trodd at denne mannen ønsket å ta tilbake hans forfedres kongerike.
Da jeg spurte deg om det var de rike eller fattige som fulgte han, svarte du at det var de fattige. Slik er faktisk de som følger sendebudene.
Deretter spurte jeg deg om tilhengerne økte eller minket. Du svarte at de øker og det er faktisk resultatet av sann tro til den er komplett (i alle henseender).

Jeg spurte deg om noen ble misfornøyd og forkastet hans *Deen* etter at de sluttet seg til den og ditt svar var negativt. Dette er faktisk tegn på sann tro, for når dets glede rører hjertene, vil ingen være misfornøyde med det.
Jeg spurte deg om han noen gang har brutt sitt løfte, og du svarte negativt. Slik er sendebudene, de bryter aldri sine løfter.
Da jeg spurte deg om du kjempet med han og han kjempet med deg, svarte du at han gjorde det, og noen ganger seiret han og noen ganger dere. Slik er virkelig sendebudene, de får prøvelser og den siste seieren er alltid deres.
Deretter spurte jeg deg om hva han beordret dere og du svarte at han beordret dere til å tilbe Gud alene og ikke tilbe andre ved siden av Ham, levne alt som forfedrene deres tilba, utføre bønner, snakke sannheten, være ærbar, holde løfter og returnere det som er betrodd dere. Dette er virkelig kvalitetene til en profet som jeg visste (fra tidligere hellige skrifter) ville dukke opp, men jeg visste ikke at han ville være en av dere.
Hvis det du sier er sant, vil han snart okkupere jorden under føttene mine. Hvis jeg visste at jeg helt sikkert ville nå frem til han, ville jeg umiddelbart gått for å møte han og hvis jeg var med han, ville jeg unektelig ha vasket føttene hans.' "

Abu Sufyan tilføyde at keiseren deretter spurte etter brevet fra Guds sendebud, og leste det. Der stod det:

(Jeg begynner i Guds navn, Den Velgjørende, Den Barmhjertige. Fra Mohammad, Guds tjener og Hans sendebud, til Herakles, Bysantiners hersker. Fred være med tilhengerne som følger

veiledningen. Jeg inviterer deg til islam (underkastelse til Gud). Aksepter islam og du vil være trygg, og Gud vil gi deg dobbel belønning. Hvis du avviser denne invitasjonen til islam så er du ansvarlig for å vill-lede bøndene (din nasjon). O skriftenes folk! Kom til et ord som vi har felles, at vi tilber Gud, at vi ikke assosierer noe med Ham når vi tilber Ham og at ingen av oss skal ta andre som guder ved siden av Gud. Hvis de da snur seg vekk, så si: Bær vitne om at vi er de som har underkastet oss (til Ham).) *[Koranen, 3:64]*

Abu Sufyan tilføyde: "Da Herakles hadde avsluttet sin tale, ble det ramaskrik fra de bysantinske dignitarene rundt han, det var så mye bråk at jeg ikke forstod hva de sa og vi ble beordret ut av hoffet.
Da jeg gikk ut med ledsagerne mine og vi ble alene, sa jeg til dem: 'Sannelig, profetens anliggende har fått makt. Kongen av Bani Al-Asfar frykter han.' "

Abu Sufyan tilføyde: "Ved Gud, jeg ble sikrere og sikrere på at hans *Deen* ville seire, til jeg endte opp med å akseptere islam." (Bukhari #2782)

3. Fødsel, barndom, og profetvirke:

Profeten ﷺ ble født i år 570 i Quraish stammen (ansett som en nobel avstamming) i Mekka, som ble regnet som den religiøse hovedstaden på den arabiske halvøya.

Araberne utførte *Hadj* i Mekka og gikk rundt Kabaen som ble bygd av profeten Ibrahim og hans sønn profeten Ismael, må Gud opphøye deres omtale.

Profeten ﷺ var foreldreløs. Faren døde før han ble født og moren døde da han var seks år gammel. Bestefaren hans, Abdul-Mutalib, tok vare på han. Da bestefaren døde overtok hans onkel, Abu Talib, omsorgen. Stammen hans og de andre stammene, tilba idoler laget av stein, tre og gull. Noen av disse idolene var plassert rundt Kabaen, og folk trudde at disse idolene kunne avverge skade eller forlenge goder.

Profeten ﷺ var en troverdig og ærlig person, kjent blant sitt folk som "*Al-Amin*, den pålitelige" og "*As-Sadiq*, den sannferdige". Folk betrodde han verdisakene sine når de skulle reise. Han hadde gode manerer, godt språk, verken løy eller svindlet og han elsket å hjelpe folk. Hans folk elsket og aktet han.

Gud, Den Opphøyde sa:

(Du har virkelig en høy moralsk karakter.) [Koranen, 68:4]

Thomas Carlyle sa i sin bok, "Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History":

"I tidlig alder ble han omtalt som en tankefull mann. Ledsagerne hans kalte han "*Al-Amin*, den pålitelige". En mann som var lojal, trofast og ekte i det han gjorde, snakket og tenkte. Han var kjent for alltid å mene noe, og var fåmælt når han snakket. Han var stille når det ikke var noe å si, og var både relevant, klok og ærlig når han sa noe for å belyse en sak. Han ble ansett for å ha vært en ekte, broderlig, seriøs, oppriktig, elskverdig, hyggelig, omgjengelig og spøkefull mann."

Profeten ﷺ likte å isolere seg i en grotte ved navn Hira. Før han ble utnevnt som profet, kunne han oppholde seg der mange netter på rad. Han ﷺ var aldri falsk, drakk aldri alkohol, bøyde seg aldri for en statue eller idoler, og han sverget aldri eder ved dem, eller ga dem offergaver. Han var sauegjeter for en flokk sauer som tilhørte folket hans.

Profeten ﷺ sa:
"Hver profet utnevnt av Gud var sauegjeter over en flokk sauer." Følgesvennene hans spurte: "Selv du, O Guds sendebud?" Han sa: "Ja, jeg tok vare på en flokk sauer for folkene i Mekka." (Bukhari # 2143)

Profeten Mohammad ﷺ fikk den guddommelige åpenbaringen i grotten, Hira, da han var førti år gammel. Aishah, de troendes mor, må Gud være fornøyd med henne, sa:

"Det første Guds sendebud ﷺ mottok da han var i grotten Hira, i Mekka, var gode visjoner [drømmer]. Hver gang han hadde en drøm, ble den sann og tydelig, som brytningen ved daggry. Guds sendebud ﷺ elsket å være alene for å meditere. Han oppholdt seg i grotten i lange perioder, både dager og netter, før han returnerte tilbake til familien. Når han kom tilbake til sin kone Khadijah, må Gud være fornøyd med henne, fikk han en ny forsyning med mat og gikk tilbake til den samme grotten for å fortsette mediteringen."

Sannheten kom til han mens han var i grotten Hira. Engelen Gabriel, fred være med han, kom til Mohammad ﷺ og kommanderte han til å lese. Mohammad ﷺ svarte: "Jeg kan ikke lese!" Gabriel, fred være med han, omfavnet Mohammad ﷺ til han ikke kunne puste, slapp han og sa: "O Mohammad! Les!" Igjen svarte Mohammad ﷺ: "Jeg kan ikke lese!" Gabriel, fred være med han, omfavnet Mohammad ﷺ for andre gang. Han beordret han for tredje gang til å lese, og da han ikke gjorde det så omfavnet Gabriel, fred være med han, han så hardt at han ikke kunne puste, slapp han så og sa:

(Les! I din Herres navn! Som skapte, skapte mennesket av en blodklump. Les! Din Herre er Den Mest Sjenerøse.)
[Koranen, 96:1-3]

Guds sendebud ﷺ returnerte skjelvende hjem og sa til Khadijah, må Gud være fornøyd med henne: "Dekk meg til, dekk meg til!" Khadijah, må Gud være fornøyd med henne, dekket Mohammad ﷺ til han følte seg bedre og fikk fortalt hva som hadde skjedd i grotten Hira.

Han sa, "Jeg var redd for meg selv og mitt velvære". Khadijah, må Gud være fornøyd med henne, sa overbevisende til han ﷺ: "Ved Gud! Du trenger ikke bekymre deg! Gud Den Opphøyde vil aldri ydmyke deg. Du er god mot dine bekjente og slektninger, du hjelper de fattige og trengende, du er sjenerøs og gjestfri mot dine gjester og du hjelper mennesker som er i nød."

Khadijah, må Gud være fornøyd med henne, tok Mohammad ﷺ med til sitt søskenbarn Waraqah bin Nawfal bin Asad bin Abdul Uzza. Denne mannen ble kristen i uvitenhetens tid og han var en skribent som skrev den bibelske skriften på hebraisk. Han var en gammel mann som ble blind den siste tiden av livet sitt. Khadijah, må Gud være fornøyd med henne, sa til sitt søskenbarn: "O søskenbarn, hør på hva din nevø Mohammad ﷺ skal fortelle deg!" Waraqah sa: "Hva er det du har sett kjære nevø?" Guds sendebud ﷺ informerte han om hva han hadde sett i grotten Hira.

Da Waraqah hørte dette sa han, "Ved Gud! Dette er engelen Gabriel, fred være med han, som kom til profeten Moses, må Gud opphøye hans navn. Jeg skulle ønske jeg var i livet når ditt folk driver dere bort fra Mekka!" Guds sendebud ﷺ ble forbauset:

"Kommer de til å drive meg ut av Mekka?!" Waraqah bekreftet dette og sa, "En mann har aldri brakt en beskjed lik den du er pålagt, uten at hans folk har ført krig mot han. Hvis jeg er vitne til dette så vil jeg støtte deg." Waraqah levde kun en kort periode etter denne hendelsen. Åpenbaringen stoppet også en stund. (Bukhari # 3)

Kapitlet i Koranen, sitert ovenfor i hadith'en markerer begynnelsen da han ble utnevnt til profet. Gud, Den Opphøyde åpenbarte da til han:

(O du (Mohammad ﷺ) som er innhyllet [i klær],
Reis deg og advar[ditt folk] Og lovpris din Herre (Gud),
Og hold dine klær rene!) [Koranen, 74:1-4]

Dette kapitlet i Koranen markerer begynnelsen da han ble utnevnt til sendebud.

Da dette kapitlet ble åpenbart i Koranen, begynte profeten ﷺ å påkalle folk til islam i full offentlighet, og han begynte med sitt eget folk først. Noen av dem nektet ubøyelig å høre på han, fordi han kalte dem til noe de aldri hadde opplevd før.

Islams *Deen* er en komplett livsstil som behandler religiøse, politiske, økonomiske og sosiale anliggende. Islams *Deen* kalte dem ikke bare til å tilbe Gud alene, å forsake alle idoler og ting de tilba. Det de anså behagelig, som å forbruke renter, bruke rusmidler, drive med utukt og gambling, ble forbudt. Folk ble bedt om å være rettferdig og ærlig med hverandre, og de skulle

vite at den eneste forskjellen mellom dem var gjennom gudfryktighet.

Hvordan kunne Quraish [den edleste stammen blant araberne] tåle å bli behandlet på lik linje med tjenerne! De nektet ikke bare ubøyelig å akseptere islam, men de skadet han og beskyldte han for å være en gal person, en trollmann og en løgner. De beskyldte han for handlinger som de aldri ville turt å beskylde han for før islam kom. De provoserte de uvitende massene mot han, de skadet han og torturerte ledsagerne hans. Abdullah ibn Masood, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Mens profeten ﷺ sto i bønn nær Kabah, satt det en gruppe fra Quraish på sitteplassen deres og en av dem sa: 'Ser du denne mannen? Kan noen hente skitt og søle og de blodige innvollene til den og dens kameler, vente til han bøyer seg nesegrus og så plassere det mellom skuldrene hans?' Den sjofleste blant dem meldte seg frivillig til å gjøre det. Da profeten ﷺ bøyde seg nesegrus, la han skitten over skuldrene hans, slik at profeten ﷺ ble værende i knefall. De holdt på å falle over hverandre av latter. Noen dro til Fatimah, må Gud være fornøyd med henne, som var en ung jente, og informerte henne om hva som hadde skjedd. Hun skyndte seg til profeten ﷺ og fjernet den anstøtelige massen fra ryggen hans, så snudde hun seg rundt og forbannet Quraish'ene som satt der. (Bukhari # 498)

Munib al-Azdi sa: "Jeg så Guds sendebud i uvitenhetens tid, han sa til folket:

'Hvis dere vil bli belønnet, si at det ikke finnes noen annen gud enn Gud, verdt tilbedelse.' Han ble spyttet i ansiktet, han fikk jord kastet i ansiktet sitt, og de forbannet han. Hver gang en viss ung jente kom med en stor beholder med vann, brukte han å vaske ansiktet og hendene sine og si: 'O datter, ikke vær redd for at din far vil bli ydmyket eller rammet av fattigdom.' "(Mujam al-Kabeer # 805)

Urwah ibn az-Zubair sa: "Jeg ba Abdullah ibn Amr al-Aas å fortelle meg om den verste hendelsen som ble gjort mot profeten ﷺ", han sa:

"Uqbah ibn Muait kom mot profeten ﷺ mens han utførte bønn nær Kabah og vridde klesplagget hans rundt nakken hans. Abu Bakr, må Gud være fornøyd med han, nærmet seg fort og grep Uqbah's skulder, skjøv han vekk og sa: 'Dreper du en mann fordi han sier at Gud er hans *Rabb*, og klare tegn har kommet til deg fra din *Rabb*?' " (Bukhari # 3643)

Disse hendelsene stoppet ikke profeten ﷺ fra å gi Dawah. Han kalte til islam de mange stammene som kom til Mekka for Hadj. Noen få av folkene fra Yathrib, som i dag er kjent som Medina, var troende, og de lovte å hjelpe og støtte han hvis han valgte å dra med dem til Medina. Han sendte Mosab ibn Umair, må Gud være fornøyd med han, med dem, og for å lære dem om islam.

Etter alle vanskelighetene som muslimene fra Mekka fikk fra sitt eget folk, lot Gud dem emigrere til Medina. Folkene i Medina hilste på dem og tok i mot dem på en enestående måte. Medina ble hovedstaden i den islamske staten og stedet som *Dawah* ble spredt fra.

Profeten ﷺ bosatte seg der og lærte folkene Koranresitasjoner og islamsk rettslære. Innbyggerne i Medina var svært rørt og beveget over profetens manerer. De elsket han høyere enn seg selv, de skyndte seg for å tjene han og brukte alt de hadde på hans vei. Samfunnet var sterkt og folkene der var rike angående *iman* (tro) og de var veldig glade. Folkene var glade i hverandre og sann broderlighet var tydelig. Alle var likestilt, de rike, de noble, de fattige, svarte og hvite, arabere og ikke-arabere. Alle ble regnet som likeverdige i Guds *Deen* og det ble ikke gjort noen forskjell på dem, unntatt gjennom gudfryktighet.

Da Quraish fikk vite om profetens *Dawah* og at den hadde spredt seg, kjempet de mot profeten ﷺ i den første kampen mot islam, som var Slaget ved Badr. Denne kampen var mellom to grupper som var ulik i forberedelse og våpen. Muslimene var 314 stykker og hedningene var 1000 stykker. Gud lot profeten ﷺ og ledsagerne hans seire. Etter denne kampen var det flere kamper mellom muslimene og hedningene.

Etter åtte år klarte profeten ﷺ å klargjøre en hær med 10 000 menn. De rykket frem mot Mekka og erobret byen. Han beseiret folket sitt, som hadde skadet han og torturert ledsagerne hans på

alle mulige måter. De hadde til og med blitt tvunget til å rømme for livet og levne eiendommene og formuene sine. Dette året ble kalt "Erobringens år."
Gud, Den Opphøyde sier:

(Når Guds hjelp kommer (til deg, O Mohammad ﷺ mot dine fiender) og seieren (mot Mekka), og du ser menneskene entrer Guds *Deen* (Islam) i hopetall, så lovpris da din *Rabb* og be om Hans tilgivelse. Sannelig, Han er Den Ene som aksepterer anger og som tilgir.) [Koranen, 110:1-3]

Han samlet folkene fra Mekka og sa til dem:

"Hva tror dere at jeg vil gjøre med dere?" De svarte: "Du vil kun gjøre noe vennlig, du er en snill og sjenerøs bror og en snill og sjenerøs nevø!" Profeten ﷺ sa: " Gå, dere er fri til å gjøre som dere vil." (Baihaqi # 18055)

Dette var en av hovedgrunnene til at så mange av dem aksepterte islam. Profeten ﷺ returnerte til Medina. Etter en tid dro profeten ﷺ mot Mekka med 114 000 ledsagere og utførte *Hadj*. Denne *Hadj* er kjent som *"Hadjjatul-Wadaa"* eller "Avskjeds *Hadj*" siden profeten ﷺ aldri utførte flere pilegrimsreiser, han døde kort tid etterpå.

Profeten ﷺ døde i Medina den tolvte dagen i *Rabi ath-thani,* det ellevte året etter *Hijrah,* og han ble også begravd der. Muslimene ble sjokkert da de hørte om hans død, noen av ledsagerne trodde

ikke på det! Omar, må Gud være fornøyd med han, sa: "Enhver som sier at Mohammad er død, vil jeg halshogge!" Abu Bakr, må Gud være fornøyd med han, ga da en tale og leste Guds ord:

(Mohammad er kun et sendebud. Andre sendebud har gått bort før ham. Hvis nå han dør, eller drepes, vil dere da snu tvert om? Den som snur tvert om skader ikke Gud det minste, men Gud vil belønne de takknemlige.) [Koranen, 3:144]

Da Omar, må Gud være fornøyd med han, hørte dette verset, stoppet han med å si det han sa, siden han var veldig ivrig etter å bruke Guds regler. Profeten ﷺ ble 63 år gammel.
Han bodde i Mekka i førti år før han ble utnevnt som profet. Etter at han ble utnevnt, bodde han der i tretten år til, og kalte folk til *Tawheed* (sann monoteisme). Han emigrerte til Medina og bodde der i ti år. Han fikk kontinuerlig åpenbaringer helt til Koranen og islams *Deen* var komplett.

George Bernard Shaw sa:

"Jeg har alltid verdsatt religionen til Mohammad på grunn av dets vidunderlige livskraft. Det er den eneste religionen som ser ut til å være universell og som passer til alle samfunn gjennom alle tidsepokene. Jeg har spådd at troen til Mohammad vil bli akseptert, som den allerede har begynt å bli i dagens Europa. Om det var uvitenhet eller trangsynthet, så svartmalte middelalderske og kirkelige Muhammedanerne. De ble trent til å hate både mannen Mohammad og religionen hans. I deres øyne

var Mohammad antikrist. Jeg har studert denne vidunderlige mannen og etter min mening er han langt ifra en antikrist, han må bli kalt frelseren av menneskeheten." [1]

[1] Encyclopedia of Seerah, for Afzalur-Rahman

4. Beskrivelse av profeten ﷺ:

Hind, datteren til Abu Haalah at-Tamimi, må Gud være fornøyd med henne, beskrev Guds profet ﷺ slik:

"Guds sendebud ﷺ var en oppsiktsvekkende mann som var høyt respektert av de som så han. Ansiktet hans glødet som fullmånen. Han var middels høy, ikke for høy eller for kort. Han hadde et stort hode, bølget hår og han brukte å ha midtskill hvis håret ble langt, men under normale omstendigheter vokste aldri håret under øreflippene. Han var ved god helse.

Pannen var bred og øyenbrynene var naturlige, og ikke sammenvokst. Det var en blodåre mellom øyenbrynene hans som svelte opp når han var sint. Nesen var rett med litt høy neserygg og en spesiell glød. Han ﷺ hadde bart og et tykt skjegg med myke kinn. Munnen var litt stor og tennene hadde mellomrom. Hans nakke var velformet, som en dukke, og huden var lys og sølvblank.

Han ﷺ var moderat bygd, sterk, med mage og bryst som var likt stilt, bredt bryst og brede skuldre. Leddene var store, huden var hvit og han hadde hår fra slutten av brystbenet til navlen, på armene, og på skuldrene, men ingenting på brystet. Underarmene var store og håndflatene brede. Hendene og

føttene var korte og fingrene hadde moderat lengde. Føttene var flate og glatte, og siden føttene var så glatte, ville ikke vannet feste seg.

Han gikk med lange skritt, på en grasiøs måte; han løftet føttene og slepte ikke på dem. Når han ﷺ snudde seg, snudde han ikke bare på hodet, men hele kroppen. Han gikk bestandig med senket blikk, og han så mer ned på jorden enn opp på himmelen. Han stirret ikke på ting, men kastet bare ett blikk på det. Han var bestandig den første som hilste når han møtte noen."

Noen spurte: "Beskriv hvordan han snakket." Hind sa: "Profeten ﷺ så trist ut mesteparten av tiden og satt i dype tanker. Han hvilte aldri helt og han snakket kun hvis han var nødt. Hver gang han snakket, startet og avsluttet han ytringene sine med Guds navn. Han snakket tydelig og hadde kun meningsfylte, korrekte og nøyaktige ytringer slik at ingen kunne forvrenge det han sa.

Han var ytterst snill og omsorgsfull og han fornærmet aldri noen. Han var takknemlig for hver velsignelse Gud skjenket han, uansett hvor bitte liten den var. Han bagatelliserte aldri noe. Han verken kritiserte eller skrøt av mat han smakte. Han ble aldri opprørt angående verdslige saker. Han ble veldig sint hvis det ble begått urett mot en person og sinnet hans avtok ikke før uretten var ordnet opp i. Han ble ikke sint om noen gjorde urett mot han og han hevnet ikke seg selv. Når han pekte, så pekte han med hele hånden.

Når profeten ﷺ snakket, trommet han med den venstre tommelen på den høyre håndflaten, og når han ble overrasket slo han hånda si. Når han var sint, snudde han ansiktet vekk og når han var glad og fornøyd senket han blikket. Nesten all latter ble gjort kun med ett smil og tennene så ut som en rad av perler når han smilte."

Al-Hasan, må Gud være fornøyd med han, sa: "Det tok lang tid før jeg informerte al-Husain om denne beskrivelsen av profeten, men han hadde allerede spurt hans far Ali, må Gud være fornøyd med han, om disse detaljene."

Al-Husain, må Gud være fornøyd med han, sa:
"Jeg spurte min far om hvordan profeten ﷺ entret hjemmet, hvordan han dro og om manerene generelt." Al-Husain sa: "Jeg spurte min far om hvordan profeten brukte tiden sin hjemme og hvordan han delte opp tiden." Han svarte: "Han delte opp tiden i tre deler, en del for Guds sak, en del for hans familie og den tredje mellom seg selv og folkene. Han skjulte ingen råd eller veiledninger for noen av dem.

Han brukte den delen han hadde tildelt sin *Ummah* (nasjon) ved å ta seg av behovene deres ifølge deres religiøse status og behov. Han lærte dem det som var til nytte for dem og deres *Ummah* (nasjon) og informerte dem om hva de trengte. Han brukte å si til dem: 'La de som er tilstede overbringe det de har lært til de som er borte, og informer meg om hva de som ikke kan være med på denne samlingen trenger, fordi: 'den som informerer en hersker

om en persons tilstand, han vil Gud erklære at han er på broen på Oppstandelsens Dag.' "

Al-Husain, må Gud være fornøyd med han, sa videre: "Jeg spurte min far om profetens ﷺ manerer når han var utenfor hjemmet?" Han svarte: "Han passet på tungen sin [fra tomt prat] og han ga oppriktig rådgivning slik at han ble i stand til å samle og forene folk. Han æret den sjenerøse, snille og edle personen blant hvert folkeslag og han anklaget dem for det folket gjorde. Han advarte folk mot synder og han passet også på seg selv, men han rynket aldri pannen og skulte mot dem. Han spurte om folks situasjon og ga befalinger med det gode og forbydde det onde.

Han ﷺ var tilbakeholden i sine saker og han kastet aldri bort muligheten til å påminne sine ledsagere, og å gi dem oppriktig rådgivning. Han ﷺ var forberedt på alle slags saker, holdt fast ved sannheten og var ikke ubetenksom. De folkene som satt nærmest han var de beste blant dem. Den beste ledsageren var han som ga det beste rådet. Den ledsageren som var høyest i rang var han som støttet og hjalp han på beste måte."

Al-Husain, må Gud være fornøyd med han, sa: "Jeg spurte min far om hvordan profeten ﷺ oppførte seg i samlingene sine, og han sa at Guds sendebud ﷺ verken reiste seg opp eller satte seg ned uten å nevne Guds navn. Han forbydde å utpeke en bestemt plass til en person slik at han ville se på den som sin egen. Han satte seg der det var plass og han beordret også andre til å gjøre det samme når de entret en samling.

Han delte tiden sin likt og rettferdig blant ledsagerne som satt med han. Den personen som satt nær profeten ﷺ fikk følelsen av at han var den viktigste og mest elskede personen av profeten ﷺ. Hvis en person kom for å spørre han om noe, brukte han aldri å skynde på han. Han fikk spørre om det han trengte og han kunne gå i sitt eget tempo. Profeten sendte aldri noen bort tomhendt, han brukte å si noen gode ord til han hvis han ikke kunne oppfylle forespørselen hans.

Han hadde ett åpent hjerte og ett åpent sinn. Han ble regnet for å være som en snill og omsorgsfull far til alle og i hans øyne ﷺ var alle likestilte. Samlingene hans var om kunnskap, iherdighet, tålmodighet, beskjedenhet og tillit. Ingen hevet stemmen og ingen snakket ondt om noen andre i nærværet til Guds sendebud ﷺ. De som satt i samlingen behandlet hverandre med ydmykhet, de respekterte de eldre, var barmhjertig mot de unge og de respekterte fremmede."

Al-Husain, må Gud være fornøyd med han, sa: "Jeg spurte min far om profetens ﷺ holdning mot folk på møtene og samlingene, og han sa til meg: 'Guds sendebud ﷺ var bestandig glad, han var særdeles snill og omsorgsfull, han var aldri hard, han hevet aldri stemmen sin i offentlighet eller brukte stygt språk, han verken sladret eller snakket dårlig om noen, han smisket aldri for noen og han skuffet aldri noen. Han unngikk; diskusjon, å snakke for mye, å blande seg oppi ting som ikke var viktig for han, han snakket aldri dårlig om noen, han hånet aldri noen og han snakket aldri om feilene til noen fremfor andre og han kritisere

aldri noen. Han snakket kun om ting som han håpet han ville bli belønnet for.

Ledsagerne senket blikket [av respekt og oppmerksomhet] når profeten ﷺ snakket, det var som om fugler hadde landet på hodene deres. Ledsagerne pratet ikke før Guds sendebud ﷺ stoppet å prate. De var aldri uenige fremfor han, og når en av ledsagerne hans pratet, lyttet resten oppmerksomt til han var ferdig. Det var kun viktige ledsagere som snakket fremfor Guds sendebud ﷺ.

Guds sendebud ﷺ var særdeles tålmodig når han hørte på en fremmed med vanskelig dialekt eller aksent. Han spurte aldri den som snakket om noe før han hadde snakket ferdig. Han forstyrret aldri en som snakket før han var ferdig med uttalelsen og stoppet av seg selv eller reiste seg opp for å gå. Guds sendebud ﷺ brukte faktisk å sende ledsagerne sine for å hjelpe de som ønsket hjelp."(Baihaqi)

5. Noen av profetens manerer og egenskaper:

1. Sunt intellekt: Sendebudet ﷺ hadde et ypperlig, fullkomment og sunt intellekt. Ingen mann har noen gang hatt et intellekt like fullkomment og perfekt som hans. Qadhi Iyaadh, må Gud ha barmhjertighet med han, sa:

"Dette blir klart for de som leser profetens biografi og hans meningsfulle og altomfattende ytringer, hans gode manerer, etikk og moralske karakter, hans kunnskap om de fem mosebøkene, evangeliene og andre guddommelige skrifter, hans kunnskap om de klokes uttalelser, kunnskap om nasjoner fra fortiden, evnen til å komme med eksempler, realisere politikk, og hans korrekte emosjonelle manerer.

Han var et eksempel og et mønster som hans folk kunne følge på alle områder; om kunnskap, handlinger i tilbedelse, medisin, arvelov, avstamning og andre saker. Han lærte seg alt dette uten å lese eller studere skriftene til de før oss, og han satt heller ikke sammen med deres lærde. Profeten ﷺ hadde ingen formell undervisning, han kunne ikke lese og skrive, og før han ble utnevnt som profet var han uten kunnskap for overnevnte. Profeten ﷺ var så klok som hjernen har kapasitet til. Gud, Den Opphøyde, informerte han om hva som hadde skjedd i fortiden

og om det som ville skje i fremtiden. Dette er ett tegn på at Herredømmet tilhører Gud og at han er i stand til alle ting."[2]

2. Gjøre ting for Guds skyld: Profeten ﷺ utførte alltid gjerninger i håp om å behage Gud. Han ble skadet og fornærmet når han inviterte og kalte folk til islam, likevel var han tålmodig og holdt ut alt dette i håp om at Gud ville belønne han.

Abdullah ibn Masood, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Det er som om jeg ser på profeten ﷺ og han snakker om en annen profet som ble skadet av sitt folk. Han tørket blodet fra ansiktet sitt og sa: 'O Gud! Tilgi folket mitt for de vet ikke!' " (Bukhari # 3290)

Junub ibn Sufyaan, må Gud være fornøyd med han, sa at fingeren til sendebudet blødde under en av stridene, og profeten ﷺ sa:

"Du er bare en finger som har blødd og som lider i Guds vei." (Bukhari # 2648)

3. Oppriktighet: Som Gud hadde beordret han, var profeten ﷺ oppriktig og ærlig i alle sakene sine. Gud, Den Opphøyde, sa:

(Si (O Mohammad ﷺ) "Sannelig, min *Salah* (bønn), mitt offer, mitt liv og min død er for Gud, Herren over alle verdener. Han

[2] Qadhi Eiyadh, 'Al-Shifa bita' reefi Hoquooqil-Mostafa'

har ingen partner og slik ble det pålagt meg, og jeg er den første av muslimene.") [Koranen, 6:162-163]

4. God moral, etikk og vennskap: Fortelleren sa:

"Jeg spurte Aishah, må Gud være fornøyd med henne, om å fortelle meg om profetens manerer, og hun sa: 'Hans manerer var Koranen'".

Dette betyr at profeten ﷺ rettet seg etter lovene og budene i Koranen, han avsto fra dens forbud og han fulgte de ærbare gjerningene som var omtalt i den. Profeten ﷺ sa:

"Gud har sendt meg for å perfeksjonere gode manerer og for å gjøre gode gjerninger." (Bukhari & Ahmed)

Gud, Den Opphøyde, beskrev profeten ﷺ med uttalelsen:

(Og sannelig, du har en høy moralsk karakter) [Koranen, 68:4]

Anas ibn Malik, må Gud være fornøyd med han, var profetens ﷺ tjener hver dag i ti år, når han var på reiser og når han bodde i Medina. I denne tidsperioden lærte han om profetens ﷺ manerer. Han sa:

"Profeten ﷺ verken bannet, var uhøflig eller forbannet noen. Når han bebreidet noen brukte han å si: 'Hva er galt med han, måtte støv bli kastet i ansiktet hans.' " (Bukhari # 5684)

5. Høflighet og gode manerer: Sahl b. Sa'd, må Gud være fornøyd med han, fortalte:

"En drikk ble brakt til profeten ﷺ som han drakk av. Det satt en ung gutt på høyre side og eldre menn på den venstre siden. Han spurte den unge gutten: 'Gjør det noe om jeg gir drikken til dem?' Den unge gutten sa: **'O Guds profet! Ved Gud! Dette er min del [fordi jeg sitter på høyre side] og jeg foretrekker at ingen drikker fra den plassen du drakk.'** Guds sendebud ﷺ ga drikken til gutten." (Bukhari # 2319)

6. Kjærlighet for forbedring og forsoning: Sahl ibn Sad, må Gud være fornøyd med han, sa at Qubaa folkene kranglet seg imellom og kastet steiner på hverandre. Profeten ﷺ sa:

"La oss gå til dem, løse opp situasjonen og slutte fred mellom dem.'" (Bukhari # 2547)

7. Beordre med det gode og forby det onde: Abdullah ibn Abbas, må Gud være fornøyd med han, sa:

Guds sendebud ﷺ så en mann som bar en gullring, han strakte seg etter den, fjernet den og kastet den. Så sa han:

"Vil en av dere ta brennende trekull og plassere det på hånden sin?!"

Etter at profeten ﷺ hadde gått ble det sagt til mannen: ″Ta ringen din! Gjør bruk av den [ved å selge den].′″Mannen sa: ″Nei, ved Gud! Jeg vil aldri ta den etter at Guds sendebud ﷺ kastet den vekk.″ (Muslim # 2090)

8. Kjærlighet til renselse: Muhaajir ibn Qunfudth, må Gud være fornøyd med han, fortalte at han passerte profeten ﷺ mens han urinerte; hilste på han med *Salam*, men profeten ﷺ svarte ikke på hilsenen før han hadde gjort *wudhu*. Han unnskyldte seg og sa:

″ Jeg misliker å nevne Guds navn når jeg ikke er i ren tilstand.″
(Ibn Khuzaimah # 206)

9. Beskytte og passe på ens språk: Abdullah ibn Abi O′faa, må Gud være fornøyd med han, sa at Guds sendebud ﷺ holdt seg opptatt med å huske Gud, han snakket ikke tomt snakk, gjorde bønnene lengre og kortet ned på praten. Han nølte ikke med å hjelpe, tok vare på behovene til de trengende, de fattige og enker.
(Ibn Hib′ba # 6423)

10. Være best i tilbedelsens handlinger: Aishah, må Gud være fornøyd med henne, sa at Guds profet ﷺ ba i løpet av natten til føttene hans hovnet opp.
Aishah sa: ″O Guds sendebud, hvorfor gjør du dette, Gud har tilgitt deg dine tidligere, og fremtidige synder?″ Profeten ﷺ sa: ″**Skal jeg ikke være en takknemlig tjener?″** (Bukhari # 4557)

11. Tålmodighet og godhet: Abu Hurairah, må Gud være fornøyd med han, sa at At-Tufail ibn Amr ad-Dawsi og hans ledsagere kom for å møte profeten ﷺ.
De sa: ″O Guds sendebud, *Daws* stammen har nektet å godta islam, så be til Gud mot dem.″ Det ble sagt: ″*Daws* stammen er ødelagt og dømt til undergang!″ Profeten ﷺ løftet hendene og sa: **″O Gud veiled *Daws* stammen og bring dem hit!″**

12. Bra utseende: Al-Baraa ibn Aazib, må Gud være fornøyd med han, sa:

″Profeten ﷺ var en person med gjennomsnittlig høyde, brede skuldre og hår som nådde han til øreflippene. Jeg så han en gang pyntet i et rødt klesplagg og jeg har aldri sett noe vakrere enn han.″ (Bukhari # 2358)

13. Måtehold i verdslige saker: Abdullah ibn Masood, må Gud være fornøyd med han, sa:

″Guds sendebud ﷺ la seg for å sove på en matte. Da han sto opp hadde han merker i siden på grunn av matten han hadde sovet på. Vi sa: ′O Guds sendebud, skal vi ikke ordne underlag til deg?′ Han sa: ′Hva skal jeg gjøre med denne verden? Jeg er kun en veifarer ridende på et dyr som stoppet for å få skygge og hvile under et tre, og deretter levner det bak seg for å fortsette reisen.′ ″ (Tirmidthi # 2377)

14. Å etterstrebe andres vel: Sahl ibn Sad, må Gud være fornøyd med han, sa:

"En kvinne ga Guds sendebud ﷺ en *Burdah* (kappe). Profeten ﷺ spurte ledsagerne sine: 'Vet dere hva en *Burdah* er?' De svarte, 'Ja, O Guds profet! Det er et stykke vevd stoff' [lignende med et sjal]. Kvinnen sa: 'O Guds profet! Jeg har vevd dette sjalet med mine egne hender slik at du kan bruke det.' Guds sendebud ﷺ tok det så lenge som han trengte det. Etter en tid kom Guds sendebud ﷺ ut fra hjemmet sitt med det på seg. En av ledsagerne sa til Guds sendebud ﷺ: 'Gi meg dette sjalet for å bruke det!' Guds sendebud ﷺ sa: 'Ja.'

Han satt en stund før han brettet det sammen og ga det til personen som spurte etter det og gikk hjem igjen. Ledsagerne, må Gud være fornøyd med dem, kjeftet på personen og sa: 'Det er ikke passende å be om sjalet hans, spesielt siden du vet at han aldri ville ha avvist noen eller sendt dem tomhendt bort!' Mannen sa: 'Ved Gud! Eneste grunnen til at jeg ba om det, er at jeg ønsker å bli svøpt i dette sjalet når jeg dør.' Sahl, fortelleren av denne *Hadith,* må Gud være fornøyd med han, sa: 'Sjalet ble brukt til å svøpe mannen i da han døde.' " (Bukhari # 1987)

15. Sterk tro og tillit til Gud: Abu Bakr, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Da vi var i grotten [på Thawr] så jeg på føttene til hedningene. Jeg sa, 'O Guds sendebud! Hvis en av dem ser ned på føttene

sine så vil han se oss!' Guds sendebud ﷺ sa: 'O Abu Bakr! Hva tror du om to, der Gud, Den Opphøyde er med som deres tredje?' " (Muslim # 1854)

16. Godhet og medlidenhet: Abu Qatadah, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Guds sendebud ﷺ utførte *Salah* (bønn) mens han bar på ei lita jente som het Umaamah, datteren til Abu-Aas. Han la henne på bakken når han bøyde seg ned og tok henne opp igjen når han sto opp." (Bukhari # 5650)

17. Forenkling og lettelse: Anas, må Gud være fornøyd med han, sa at Guds sendebud ﷺ sa:

"Jeg starter bønnen med intensjon om å forlenge den, men hvis jeg hører ett barn gråte, forkorter jeg bønnen, for jeg vet at barnets mor vil lide på grunn av skrikene hans!"
(Bukhari # 677)

18. Frykte Gud og passe seg for å ikke overskride Hans grenser og hengivenhet: Abu Hurairah, må Gud være fornøyd med han, sa at Guds sendebud ﷺ sa:

"Jeg fant noen ganger daddel frukt på sengen når jeg kom hjem til min familie. Jeg plukket den opp for å spise den, men jeg ble redd for at det var fra veldedighet og kastet den tilbake [på bakken]." (Bukhari # 2300)

19. Gi sjenerøst: Anas bin Malik, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Guds sendebud ﷺ ble aldri spurt om noe når noen aksepterte islam, men han ga personen det han spurte om. En mann kom til profeten ﷺ, og han ga han en flokk med sauer som beitet mellom to fjell. Mannen dro tilbake til sitt folk og sa: 'O mitt folk, aksepter islam! Mohammad ﷺ gir like sjenerøst som en som ikke er redd for fattigdom.' "
(Muslim # 2312)

20. Samarbeid: Aishah, må Gud være fornøyd med henne, ble en gang spurt om hvordan profeten ﷺ oppførte seg mot familien sin. Hun sa:

"Han hjalp og støttet familiemedlemmene med husarbeidet, men når det ble kalt til bønn, levnet han det for å delta i bønnene."

Al-Baraa bin Azib, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Jeg så Guds sendebud ﷺ den dagen vi lagde Skyttergraven, han bar jord fra grøften til hans hårete bryst var skittent. Jeg hørte han si noen linjer fra Abdullah ibn Rawaahah's poesi: 'O Gud! Hadde det ikke vært for Deg så ville vi aldri blitt veiledet, ikke utført bønn eller gitt til veldedighet. O Gud! La freden komme over oss og gjør oss urokkelige når vi møter våre fiender. De har virkelig syndet mot oss! Hvis de ønsker en

lidelse så avviser og nekter vi det!' Da han sa disse ordene så hevet han ﷺ stemmen.' " (Bukhari # 2780)

21. Sannferdighet: Aishah, må Gud være fornøyd med henne, sa: "Karaktertrekk og kjennetegn som var mest hatet hos profeten ﷺ var løgn. Hvis en mann fortalte en løgn i profetens ﷺ nærvær, brukte han det mot han helt til han visste at han angret seg." (Tirmidthi 1973)

Selv fiendene bekreftet hans sannferdighet. Abu Jahl, som var en av de hardeste fiendene sa: "O Mohammad! Jeg sier ikke at du er en løgner! Jeg nekter kun for det du har brakt og det du påkaller folk til." Gud, Den Opphøyde, sa:

(Vi vet virkelig at det de sier gjør deg bedrøvet, men de kaller ikke deg en løgner, men de urettferdige fornekter Guds vers.) [Koranen, 6:33]

22. Overdrive grensene og begrensningene som Gud har satt: Aishah, må Gud være fornøyd med henne, sa:

"Hvis profeten ﷺ fikk et valg mellom to gjøremål, så valgte han det letteste av de to, så lenge det ikke var en syndefull handling. Hvis det var noe syndefullt, var han den som var lengst mulig borte fra den. Ved Gud! Han hevnet aldri seg selv, og han ble kun sint når folk overtrådte Guds grenser, da hevnet han det." (Bukhari # 6404)

23. Et behagelig ansiktsuttrykk: Abdullah bin al-Harith, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Jeg har aldri sett en mann smile så mye som Guds sendebud ﷺ ." (Tirmidthi # 2641)

24. Ærlighet og lojalitet: Profeten ﷺ var velkjent for sin ærlighet. Hedningene i Mekka, som var åpenlyst fiendtlig mot han, betrodde han med sakene sine. Ærligheten og lojaliteten hans ble testet, når hedningene fra Mekka mishandlet han, torturerte ledsagerne hans, og jagde dem ut av hjemmene sine. Han beordret sin nevø, Ali ibn Abi Talib, må Gud være fornøyd med han, om å utsette emigreringen i tre dager slik at han kunne levere tilbake de betrodde tingene til folkene.[3]

Ett annet eksempel på hans ærlighet og lojalitet kommer frem i *Hudaibiyah*-våpenhvileavtale, der han i ett av punktene i avtalen ble enig om at, enhver som forlater profeten ﷺ, ikke skal returneres til han, og enhver som forlater Mekka, skal returneres til dem. Før avtalen var fullført klarte en mann som het Abu Jandal ibn Amr å rømme fra hedningene i Mekka og skyndte seg for å slutte seg til Mohammad ﷺ. Hedningene ba Mohammad å ære sitt løfte og returnere rømlingen. Guds sendebud ﷺ sa:

"O Abu Jandal! Be Gud om å gi deg tålmodighet og vær tålmodig. Gud vil hjelpe deg og de som er forfulgt, og gjøre det lett for dere. Vi har inngått en avtale med dem og vi verken forråder eller handler svikefullt."
(Baihaquee # 18611)

---

[3] Ibn Hisham's biografi, Volum 1, side 493, Arabisk utgave

25. Mot og tapperhet: Ali, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Du skulle ha sett meg på dagen til Badr! Vi søkte tilflukt hos Guds sendebud ﷺ. Han var den av oss som var nærmest fiendene og den dagen var Guds sendebud ﷺ den sterkeste blant oss." (Ahmed # 654)
Angående profetens ﷺ mot og tapperhet under normale omstendigheter, sa Anas ibn Malik, må Gud være fornøyd med han:

"Guds sendebud ﷺ var den beste og den modigste av folkene. En natt gikk folkene i Medina skremt mot en lyd som de hadde hørt i løpet av natten. Guds sendebud ﷺ møtte dem da han kom tilbake fra den plassen lyden kom fra, og han hadde forsikret seg om at det ikke var noen problemer. Han red på en hest som tilhørte Abu Talhah, må Gud være fornøyd med han, uten sadel og med sverdet sitt med seg. Han overbeviste folkene og sa: 'Ikke bli redd! Ikke bli redd!' "

Anas, må Gud være fornøyd med han, sa videre: "Sannelig, Guds sendebud ﷺ var som ett hav." (Bukhari # 2751)

Han red på en hest uten sadel da han møtte folkene, med sitt sverd, i tilfelle det ble bruk for det. Han ventet ikke på at de andre skulle sjekke kilden til problemet, slik det ble gjort i slike situasjoner.

I Slaget ved *Uhud* konfererte Guds sendebud ﷺ med ledsagerne. De rådet han til å kjempe, mens han selv ikke kunne se behovet for det, men han hørte på dem. Da ledsagerne hørte om profetens følelser så angret de seg for det de hadde gjort. Hjelperne [Ansarene] sa til han: ″O Guds profet! Gjør som du vil.″ Han svarte:

″Det gagner ikke en profet som har båret krigsdrakten sin, å fjerne den før han har kjempet.″ (Ahmed # 14829)

26. Sjenerøsitet og gjestfrihet: Ibn Abbas, må Gud være fornøyd med han sa:

″Profeten ﷺ var den mest sjenerøse av folk. Han var mest sjenerøs når han møtte *Gabriel* i løpet av Ramadan. Han møtte han hver eneste natt i Ramadan for å øve på, og gjennomgå Koranen med han. Guds sendebud ﷺ var så sjenerøs at i dette henseende var han kjappere enn den raskeste vind.″ (Bukhari # 6)

Abu Dharr, må Gud være fornøyd med han, sa:

″Jeg gikk med profeten ﷺ i *Harrah* (vulkansk område) i Medina og vi stod mot fjellet *Uhud*, da Profeten ﷺ sa: ′O Abu Dharr!′ Jeg sa: ′Her er jeg O Guds sendebud!′ Han sa: ′Det vil ikke glede meg å ha like mye gull som vekten til *Uhud* fjellet, før jeg i løpet av en eller tre netter betaler det ut for Guds skyld. Jeg ville ha beholdt en Dinar av det for å hjelpe de som har gjeldskrise.″ (Bukhari # 2312)

Jabir b. Abdullah, må Gud være fornøyd med han, sa:
"Profeten ﷺ ville ha gitt fra seg alt han hadde, hvis noen hadde spurt om det." (Bukhari # 5687)

27. Blyghet og beskjedenhet: Abu Said al-Khudri, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Profeten ﷺ var mer beskjeden og blyg enn en jomfru som gjemmer seg på kvinnenes side av teltet. Hvis han hatet eller mislikte noe, kunne vi merke det på hans ansiktsuttrykk." (Bukhari # 5751)

28. Ydmykhet: Guds sendebud ﷺ var den mest ydmyke personen. Han var så ydmyk at hvis en fremmed entret moskeen og kom mot profeten, som satt med ledsagerne, kunne du ikke skjelne han fra dem.

Anas bin Malik, må Gud være fornøyd med han, sa: "En gang vi satt med Guds sendebud ﷺ i moskeen, kom det en mann på en kamel som han festet med et tau. Han spurte: 'Hvem av dere er Mohammad?' Guds sendebud ﷺ satt lutet på gulvet med ledsagerne. Vi viste beduinen vei og sa: 'Denne hvite mannen som sitter lutet på gulvet.' Profeten ﷺ verken skilte seg ut eller holdt seg unna ledsagerne."

Profeten ﷺ nølte ikke med å hjelpe de fattige, de trengende og enkene med behovene deres. Anas ibn Malik, må Gud være fornøyd med han, sa:

"En kvinne fra Medina, som var delvis sinnssyk sa til profeten ﷺ: 'Jeg må spørre deg om noe.' Han hjalp henne med behovene hennes." (Bukhari # 670)

29. Barmhjertighet og medlidenhet: Abu Masood al-Ansari, må Gud være fornøyd med han, sa:

"En mann kom til profeten ﷺ og sa: 'O Guds sendebud! Ved Gud! Jeg ber ikke *Fajr* bønnen fordi, den og den, forlenger bønnen.' Han sa: 'Jeg har aldri sett Guds sendebud ﷺ gi en tale på en så sint måte. Han sa:
'O Folk! Blant dere er det noen som jager folk vekk! Hvis du leder folk i bønn, så forkort den, for det er gamle og svake folk, og de med spesielle behov bak dere i bønnen.' " (Bukhari # 670)

Osama bin Zaid, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Vi satt med Guds sendebud ﷺ da en av hans døtre sendte en person til han, for å be han om å besøke henne, og se til hennes sønn som lå for døden. Guds sendebud ﷺ ba personen fortelle henne: 'Sannelig, Gud eier det Han tok og Han har gitt alt en bestemt tid. Befal henne om å være tålmodig og be om belønning fra Gud, Den Opphøyde.'

Hans datter, må Gud være fornøyd med henne, sendte samme personen tilbake, han sa: 'O Guds profet ﷺ! Din datter sverget på at du skulle komme.' Profeten ﷺ reiste seg opp og Sad bin Ubaadah og Muadth bin Jabal fulgte med han. Guds sendebud

ﷺ satt på barnets dødsleie da barnets øyne stivnet som steiner der de var. Da han så det begynte Guds sendebud ﷺ å gråte. Sad spurte han, 'Hva er dette O Guds sendebud?' Han svarte: 'Dette er en barmhjertighet som Gud, Den Opphøyde, plasserer i hjertene til Hans tjenere. Gud er virkelig barmhjertige mot dem som er barmhjertig mot andre.' " (Bukhari # 6942)

30. Utholdenhet og tilgivelse: Anas bin Malik, må Gud være fornøyd med han, sa:

"En gang jeg gikk med Guds sendebud ﷺ bar han en kappe fra Jemen med grov krage. En beduin grep hardt tak i han og jeg kunne se at kragen på kappen hadde lagd merker på siden av nakken. Beduinen sa, 'O Mohammad! Gi meg litt av den velstanden du har fra Gud.' Guds sendebud ﷺ snudde seg mot beduinen, lo og ga ordre om at han skulle få noen penger." (Bukhari # 2980)

Ett annet eksempel på hans utholdenhet er historien om den jødiske rabbineren, Zaid bin Sanah. Zaid lånte Guds sendebud ﷺ noe. Zaid sa:

"To eller tre dager før han skulle betale tilbake gjelden, var Guds sendebud ﷺ tilstede i begravelsen til en mann fra Ansar. Abu Bakr, Omar, Othman og noen andre ledsagere, må Gud være fornøyd med dem, var med profeten ﷺ. Etter at han hadde bedt *Jinazah* (begravelses bønn) satte han seg ned nær en vegg. Jeg kom mot han og grep tak i kragen på kappen hans, så på

han på en hard måte og sa: 'O Mohammad! Vil du ikke betale meg tilbake lånet mitt? Jeg kjenner ikke til at familien til Abdul-Mutalib utsetter å betale tilbake gjelden sin!'

Jeg så på Omar ibn al-Khattaab, må Gud være fornøyd med han, og øynene hans var oppsvulmet av sinne! Han så på meg og sa: 'O Guds fiende, snakker du slik til Guds sendebud og oppfører deg sånn mot han?! Ved Den Ene som sendte han med sannheten, hadde det ikke vært for frykten ved å miste *Jannah* (Paradiset), hadde jeg halshogd deg med sverdet mitt!'

Profeten ﷺ så på Omar på en rolig og fredfull måte, og sa: 'O Omar, du skulle ha gitt oss oppriktig rådgivning istedenfor å gjøre det du gjorde! O Omar, gå og betal han tilbake lånet hans og gi han tyve *Saa* (vektmål) ekstra fordi du skremte han!'

Zaid sa: 'Omar gikk med meg og betalte tilbake gjelden og ga meg tyve *Saa* mer med dadler. Jeg spurte han: 'Hva er dette?' Han sa: 'Guds sendebud ﷺ beordret meg å gi deg dette fordi jeg skremte deg.'

Zaid spurte så Omar: 'O Omar, vet du hvem jeg er?' Omar sa: 'Nei, det vet jeg ikke, hvem er du?' Zaid sa: 'Jeg er Zaid b. Sanah.' Omar spurte: 'Rabbineren?' Zaid svarte: 'Ja, rabbineren.'

Omar spurte så: 'Hvorfor sa du og gjorde det du gjorde mot profeten ﷺ?' Zaid svarte: 'O Omar, jeg har sett alle tegnene på

profetvirke i ansiktet til Guds sendebud ﷺ, unntatt to, hans tålmodighet og utholdenhet går foran hans uvitenhet, og det andre er, jo mer ubehagelig du er mot han, jo snillere og mer tålmodig blir han. Nå er jeg fornøyd.
O Omar, du er mitt vitne på at jeg er fornøyd, og bevitner om at det ikke er noen virkelig Gud verdt å tilbe unntatt Gud alene, og min *Deen* er islam og Mohammad ﷺ er min profet. Jeg er en av de rikeste personene i Medina, og du er også mitt vitne på at jeg gir halve formuen min for Guds skyld til hele *Ummah* (nasjon).'

Omar, må Gud være fornøyd med han, sa: 'Du vil ikke være i stand til å fordele formuen din med hele *Ummah* (nasjon), så si, 'Jeg vil fordele det på en del av Mohammad ﷺ sin *Ummah*.'
Zaid sa: 'Jeg sa, at da vil jeg fordele den tildelte formuen på en del av *Ummah*.'

Både Zaid og Omar, må Gud være fornøyd med dem, returnerte tilbake til Guds sendebud ﷺ. Zaid sa til han: 'Jeg bevitner at det finnes ingen annen guddom enn Gud, og jeg bevitner at Mohammad er Hans tjener og Hans sendebud.'

Han trodde på han og var vitne til mange kamper, han døde i Slaget ved Tabuk der han var i kamp mot fienden, må Gud ha barmhjertighet med Zaid." (ibn Hibban # 288)
Ett stort eksempel på hans tilgivelse og utholdenhet ble tydelig da han etter erobringen av Mekka tilga menneskene der. Da Guds sendebud ﷺ samlet folkene som hadde fornærmet, skadet

og torturert han og ledsagerne hans og drevet dem ut av Mekka, sa han:

"Hva synes dere at jeg skal gjøre med dere?" De sa: "Du er en snill og sjenerøs bror og nevø!" Han sa: "Gå, dere er fri!" (Baihaqi # 18055)

31. Tålmodighet: Guds sendebud ﷺ var et mønster på tålmodighet. Han var tålmodig med folket sitt før han kalte dem til islam. De tilba avguder og gjorde syndefulle handlinger. Han søkte Guds belønning, og var tålmodig og tolerant med fornærmelsene og skadene som hedningene i Mekka påførte han og hans ledsagere. Han var også tålmodig og tolerant med fornærmelsene til hyklerne i Medina.

Han var et forbilde på tålmodighet da han mistet sine kjære, hans kone Khadijah døde, alle barna hans, unntatt Fatimah, må Gud være fornøyd med henne, døde mens han levde. Hans onkel al-Abbas, må Gud være fornøyd med han, døde også. Profeten ﷺ var tålmodig og søkte Guds belønning.

Anas b. Malik, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Vi gikk inn i huset til smeden Abu Saif, sammen med Profeten ﷺ. Konen til Abu Saif var amme til hans sønn Ibrahim. Guds sendebud ﷺ løftet sin sønn Ibrahim, luktet på han og kysset han. Etter en stund dro han og så sin sønn igjen, som da var døende. Profeten ﷺ begynte å gråte. Abdur Rahmaan b. Auf, må Gud være fornøyd med han, sa: 'O Guds profet, du gråter

også!' Sendebudet ﷺ sa: 'O Ibn Auf, dette er en barmhjertighet.' Profeten ﷺ felte flere tårer og sa: 'Øynene feller tårer, hjertet er bedrøvet, vi sier kun det som behager vår *Rabb,* og vi er bedrøvet over din død, O Ibrahim!' " (Bukhari # 1241)

32. Lov og rettferdighet: Guds sendebud ﷺ var rettferdig og rettskaffen på alle måter i livet sitt, og i bruken av Shariah (Islamsk rettsvitenskapelig lov).

Aishah, de troendes mor, må Gud være fornøyd med henne, sa:

"Folkene fra *Quraish* var ytterst bekymret angående en *Makhzoomi* kvinne (en kvinne fra stammen *Bani makhzoom*) som hadde stjålet. De snakket seg imellom og sa: 'Hvem kan gå i forbønn for henne hos Guds sendebud ﷺ?'

Til slutt sa de: 'Den eneste som tør å snakke med Guds sendebud ﷺ om denne saken er Osama b. Zaid, den unge mannen som er mest elsket av Guds sendebud ﷺ.' Osama, må Gud være fornøyd med han, snakket med Guds sendebud ﷺ angående kvinnen. Guds sendebud ﷺ sa:

'O Osama! Går du i forbønn på deres vegne, for å ignorere ett av Guds refselser og straffer!'

Guds sendebud ﷺ reiste seg opp og ga en tale, han sa:

'O, mennesker, tidligere generasjoner har gått til grunne. Når de noble blant dem stjal, lot de dem gå fri, men hvis fattige og svake stjal, ble de straffet. Ved Gud! Hvis Fatimah, Mohammads datter stjal, ville jeg kuttet hånden av henne.' "
(Bukhari # 3288)

Guds sendebud ﷺ var rettskaffen og rettferdig. Han lot andre hevne seg selv hvis han skadet dem. Usaid b. Hudhair, må Gud være fornøyd med han, sa:

"En mann fra Ansar satt og spøkte med folk og fikk dem til å le. Profeten ﷺ gikk forbi han og puffet han forsiktig i siden med grenen fra et tre som han bar på. Mannen utbrøt: 'O Guds profet! Tillat meg å hevne meg selv!' Profeten ﷺ sa: 'Sett i gang!' Mannen sa: 'O Guds sendebud ﷺ du har på deg ett klesplagg, det hadde ikke jeg da du puffet meg!' Guds sendebud ﷺ løftet opp ytterplagget og Ansaren kysset kroppen hans og sa: 'Jeg mente kun å gjøre dette, O Guds sendebud ﷺ!' "(Abu Dawood # 5224)

33. Å frykte Gud og minnes Han: Guds sendebud ﷺ var den personen som husket Gud mest. Abdullah bin Masoud, må Gud være fornøyd med han, sa:
"En gang sa Guds sendebud ﷺ til meg: 'Les for meg fra Koranen!' Abdullah b. Masood, må Gud være fornøyd med han, sa: 'Skal jeg lese den for deg og den er åpenbart til deg!' Profeten ﷺ sa: 'Ja.' Han sa: 'Jeg startet med å lese Surah an-Nisaa, helt til jeg kom til verset: (Hvordan (vil det bli) da, når Vi bringer ett vitne fra hver nasjon og Vi brakte deg som vitne mot disse folkene!) [Koranen, 4:41]

Da Guds sendebud ﷺ hørte dette verset sa han: 'Det er nok!' Abdullah b. Masood, må Gud være fornøyd med han, sa, 'Jeg snudde meg rundt og så at Guds sendebud ﷺ gråt.' " (Bukhari # 4763)

Aishah, de troendes mor, må Gud være fornøyd med henne, sa:

"Guds sendebud ﷺ gikk rastløst frem og tilbake, og inn og ut av huset hvis han så mørke skyer på himmelen. Så snart det begynte å regne slappet profeten ﷺ av. Aishah, må Gud være fornøyd med henne, spurte han om det og han svarte: **'Jeg vet ikke, det kan være som noen folk sier:**

(Men da de så den komme mot deres dal som en sky, sa de: Dette er en sky som vil bringe oss regn. Nei, dette er det dere bad oss fremskynde, en vind hvori en smertelig straff ligger!) ' "[4] [Koranen, 46:24]

34. Tilfredshet og rikdom i hjertet: Omar ibn al-Khattab, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Jeg gikk inn i huset til sendebudet ﷺ, og fant han sittende på en matte. Han hadde en lærpute som var fylt med fiber. Han hadde en krukke med vann ved føttene sine og noen klær hang på veggen. Siden hans hadde merker på grunn av matten han lå på. Omar, må Gud være fornøyd med han, gråt da han så dette. Sendebudet ﷺ spurte han: 'Hvorfor gråter du?' Omar sa: 'O Guds profet! Khosrau og keiseren nyter det beste av denne verden og du lider i fattigdom?!' Han sa: 'Er du ikke fornøyd med at de nyter denne verden og vi vil nyte livet etter dette?' " (Bukhari # 4629)

[4] Bukhari # 3034

35. Ønske om godhet, til og med for sine fiender: Aishah, de troendes mor, må Gud være fornøyd med henne, sa:

"Jeg spurte Guds sendebud ﷺ: "Møtte du en dag som var hardere og mer intens enn Slaget ved *Uhud*?" Han svarte: 'Folket ditt ga meg mange lidelser! Den verste lidelsen var på dagen *al-Aqabah*, da jeg snakket med Ali b. Abd Yaleel b. Abd Kilaal om å støtte meg, men han skuffet meg og gikk.

Jeg forlot området ganske bekymret, og jeg gikk til jeg kom til et område som het *Qarn ath-Thaalib*. Jeg løftet hodet opp mot himmelen og oppdaget en sky som ga meg skygge. Gabriel kalte på meg og sa: 'O Mohammad! Gud, Den Opphøyde, har hørt hva folket ditt har sagt til deg, og Han har sendt en Engel som har ansvaret for fjellene. Du kan beordre han om å gjøre det du vil.'

Profeten ﷺ sa: 'Engelen som har ansvaret for fjellene kalte på meg og sa: 'Må Gud opphøye ditt navn og beskytte deg mot ufullkommenhet! O Mohammad, jeg gjør alt som du beordrer meg til å gjøre. Jeg kan bringe *Akhshabain* fjellene sammen og knuse alle sammen hvis du vil.' Guds sendebud ﷺ sa: 'Det kan hende at Gud oppfostrer etterkommere fra dem som vil tilbe Gud alene uten noen partner med Han.' " (Bukhari # 3059)
Abdullah b. Omar, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Da Abdullah ibn Ubai ibn Salool døde, kom hans sønn Abdullah ibn Abdullah til profeten ﷺ og spurte om å få hans

klesplagg for å svøpe faren deres i den. Han spurte så om profeten ﷺ kunne be *Jinazah* (begravelsesbønn) for han. Han reiste seg opp for å gjøre det, men Omar, må Gud være fornøyd med han, grep tak i ytterplagget til profeten ﷺ og sa: 'O Guds sendebud! Vil du be for han, når Gud har gjort det forbudt for deg!' Guds sendebud ﷺ sa: **'Gud har gitt meg ett valg, for Han sier:**

(Be om tilgivelse for dem eller la det være. Selv om du ber om tilgivelse for dem sytti ganger, vil ikke Gud tilgi dem. Dette er fordi de ikke trodde på Gud og Hans sendebud. Gud leder ikke de syndefulle folkene.)
[Koranen, 9:80]

'Jeg vil be om tilgivelse for han over sytti ganger.' Omar, må Gud være fornøyd med han, sa: 'Han er en hykler!' Profeten utførte bønnen og Gud åpenbarte:

(Og du skal aldri be for noen av dem som dør og stå ikke ved hans grav, de trodde ikke på Gud og Hans sendebud, og de døde i ulydighet.) " [Koranen, 9:84] (Bukhari # 2400)

6. Noen av profetens etiske manerer:

1. Profetens nære forbindelse med ledsagerne sine: Siden vi har detaljerte rapporter om profetens ﷺ biografi, vet vi at dette er velkjent. Vi bør strebe etter å etterligne profeten ﷺ i alt vi gjør. Jareer ibn Abdullah, må Gud være fornøyd med han, sa: "Etter at jeg aksepterte islam, hindret ikke profeten ﷺ meg i å sitte med han. Han smilte alltid når han så på meg. En gang beklaget jeg meg til han, om at jeg ikke kunne ri på hest. Da tok han meg på brystet og bønnfalte Gud med ordene:

'O Gud! Hold han rolig og gjør han til en person som veileder andre og som er en kilde til veiledning.'"
(Bukhari # 5739)

2. Profeten ﷺ brukte å underholde og spøke med ledsagerne sine: Anas ibn Malik, må Gud være fornøyd med han, sa at Guds sendebud ﷺ hadde de beste manerene. Jeg hadde en ung bror som het Abu Omair og han brukte å leke med en liten fugl som het *An-Nughair*. Profeten ﷺ spurte han:

"O Abu Omair, hva gjorde Nughair'en?!" (når han lekte med den.) (Muslim # 2150)

Profeten ﷺ både spøkte, tullet og underholdt ledsagerne sine. Anas ibn Malik, må Gud være fornøyd med han, sa:

”En beduin som het Zahir ibn Haram brukte å gi gaver til profeten ﷺ og klargjøre ting for han. Profeten ﷺ sa: ′**Zahir er vår ørken og vi er hans by.′**

Profeten ﷺ nærmet seg han mens han solgte sine varer, og profeten omfavnet han bakfra, uten at han kunne se han. Han sa: ′La meg gå!′ Da han forstod at det var profeten ﷺ som omfavnet han, presset han ryggen sin inn mot brystet til sendebudet ﷺ! Guds sendebud ﷺ sa: ′Hvem vil kjøpe denne tjeneren fra meg?′ Zahir sa: ′O Guds sendebud ﷺ, jeg er verdiløs!′ Guds sendebud ﷺ sa:

′Du er ikke ansett som verdiløs av Gud! Eller han sa: ′Du er verdifull og dyrebar for Gud.′ ” (Ibn Hibban # 5790)

3. Han rådspurte ledsagerne sine: Profeten rådspurte ledsagerne sine, og han tok deres meninger og synsvinkler i betraktning i saker som det ikke var åpenbart noen skriftlige bevis. Abu Hurairah, må Gud være fornøyd med han, sa:

”Jeg har ikke sett en person som er mer ivrig etter å få oppriktige råd fra ledsagerne sine, enn Guds sendebud ﷺ.” (Tirmidthi # 1714)

4. Besøk de syke, uansett om de er muslimer eller ei: Profeten ﷺ bekymret seg for ledsagerne sine og forsikret seg om at de var friske. Hvis han hørte at en av ledsagerne var syk, så dro han, og de ledsagerne som var sammen med han i full fart til den syke.

Han ﷺ besøkte også syke ikke-muslimer. Anas ibn Malik, må Gud være fornøyd med han, sa:

"En jødisk gutt som brukte å servere profeten ﷺ ble syk og profeten ﷺ sa: 'La oss gå og besøke han.' Da de kom til han satt faren hans ved hodet hans. Guds sendebud ﷺ sa: 'Erklær at det ikke er noen annen sann Gud verdt tilbedelse, enn Gud alene, og jeg vil be for deg på grunn av det, på Gjenoppstandelsens dag.' Gutten så på faren, og faren sa: 'Adlyd Abu-Qasim' Gutten sa: ' Det er ingen annen sann Gud verdt tilbedelse, enn Gud alene, og Mohammad ﷺ er det siste sendebudet.' Guds sendebud ﷺ sa: 'All lovprisning til Gud, som reddet han fra flammene i Helvete.'" (Ibn Hibban # 2960)

5. Han var takknemlig for folkets godhet mot han, og belønnet det sjenerøst: Abdullah ibn Omar, må Gud være fornøyd med han, sa at Guds sendebud ﷺ sa:

"Ikke forulemp noen som ber om Guds beskyttelse mot deres ondskap. Gi til enhver som ber om noe i Guds navn. Uansett hvem som inviterer deg, aksepter invitasjonen. Enhver som gjør deg en tjeneste eller en handling av godhet, gi han tilbake på lignende måte. Hvis du ikke finner noe å belønne han med, be kontinuerlig til Gud for han, helt til du tror at du har betalt han tilbake." (Ahmed # 6106)

Aishah, må Gud være fornøyd med henne, sa:

"Guds sendebud ﷺ tok imot gaver og belønnet det sjenerøst." (Bukhari # 2445)

6. Sendebudets kjærlighet for alt som er vakkert og bra: Anas, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Hånden til Guds sendebud ﷺ var mykere enn all den silken jeg noen gang har tatt i, og lukten hans var mer velduftende enn jeg noen gang har luktet."
(Bukhari # 3368)

7. Guds sendebud ﷺ elsket å hjelpe andre med å megle på deres vegne: Abdullah ibn Abbas, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Mugheeth, må Gud være fornøyd med han, var en tjener som var gift med Bareerah. Jeg så at han gikk gråtende bak henne i gatene i Medina og tårene falt fra skjegget hans. Guds sendebud ﷺ sa til Al-Abbas: 'Overrasker det deg ikke hvor mye Mugheeth elsker Bareerah, og hvor mye hun hater han!'
Profeten ﷺ spurte Bareerah: "Hvorfor går du ikke tilbake til han?" Hun spurte han: "Befaler du meg til å gjøre det?" Han sa: "Nei, men jeg megler på hans vegne." Hun sa: "Jeg trenger han ikke." (Bukhari # 4875)

8. Guds sendebud ﷺ serverte seg selv: Aishah, må Gud være fornøyd med henne, sa:

"Jeg ble spurt om hvordan Guds sendebud ﷺ oppførte seg hjemme." Hun sa: "Han var som enhver mann, han vasket sine klær, melket sauene sine og serverte seg selv." (Ahmed 24998)

Profetens ypperlige manerer gjorde at han også serverte andre. Aishah, må Gud være fornøyd med henne, sa:

"Jeg ble spurt om hvordan Guds sendebud ﷺ oppførte seg hjemme." Hun sa: "Han hjalp til med husarbeidet og når han hørte *Adhan*, dro han til moskeen."
(Bukhari # 5048)

7. Uttalelser om rettferdighet

1. Den tyske poeten Goethe sa: ”Jeg undersøkte i historien etter et forbilde for menneskene, og fant ut at det var Mohammad ﷺ.”

2. Professor Keith Moore skrev i sin bok: ”The Developing Human”: ”Fordi mesteparten av denne kunnskapen ikke ble oppdaget før mange århundrer senere, er det klart for meg, at disse uttalelsene må ha kommet til Mohammad fra Gud, eller Allah.

Dette overbeviser meg om at Mohammad må ha vært Guds sendebud, eller Allahs sendebud.” Han sa videre: ” At det er en guddommelig inspirasjon, eller åpenbaring som fører han til disse uttalelsene, har jeg ingen problemer med å få til å stemme.

3. Dr. Maurice Bucaille, sa i sin bok: ”The Qur’an, and Moderen Science”. ”Etter en helt objektiv undersøkelse av Koranen, i lys av den moderne vitenskapen, må vi erkjenne at det er overensstemmelse mellom de to. På grunn av kunnskapsforholdene på Mohammads tid, er det helt utenkelig at han skulle være forfatteren til slike uttalelser. Slike faktorer er en del av det som gir åpenbaringen av Koranen dets unike plass, og tvinger den objektive vitenskapsmannen til å innrømme sin

udugelighet i å skaffe en forklaring som bare bygger på materialistiske resonneringer."

4. Annie Besant i "The Life and Teachings of Mohammad", sa: "Det er umulig for enhver som studerer livet og karakteren til den store profeten fra Arabia, som visste hvordan han tenkte og levde, å føle noe annet enn ærbødighet for den mektige profeten, en av de store sendebudene fra Den Høyeste. Det er mye jeg skriver som kan være velkjent for mange. Hver gang jeg leser dem om igjen, så føler jeg fremdeles en slags ny beundring, en følelse av ærbødighet for den mektige læreren fra Arabia."

5. Dr. Gustav Weil skrev i "History of the Islamic Peoples": "Mohammad var et strålende eksempel for sitt folk. Karakteren hans var ren og plettfri og huset, klærne og maten hans var preget av en sjelden enkelthet. Han var så beskjeden at han ikke ville ha noen spesielle tegn på ærbødighet fra sine ledsagere. Han ville heller ikke akseptere noen oppvartning fra sin tjener, som han kunne gjøre selv.

Han var tilgjengelig til enhver tid, han besøkte syke og var full av sympati for alle. Hans menneskekjærlighet og sjenerøsitet var ubegrenset, og det samme var hans interesse for samfunnets velvære."

6. Maurice Gaudefroy sa: "Mohammad var en profet, ikke en teolog. Et faktum så åpenbart at man er uvillig til å erklære det. Mennene som omga han og som utgjorde den innflytelsesrike

eliten i det tidligere muslimske samfunnet, var fornøyd med å adlyde loven som han hadde kunngjort i Guds navn og å følge hans lære og eksempel."[5]

7. Washington Irving sa: "Hans militære triumfer vekket ingen stolthet eller forfengelig æresfølelse, som de ville ha gjort hvis de hadde hatt et egoistisk formål. Da hans makt var på det høyeste, opprettholdt han den samme livsførselen og fremtoning som i motgangstidene. Den kongelige statusen berørte han ikke, og han ble misfornøyd hvis noen viste han uvanlige tegn på respekt når han kom inn i et rom."

8. Markisen av Dufferin sa: "Europa står i stor gjeld til den muslimske vitenskapen, den muslimske kunsten og den muslimske litteraturen, for frigjøringen fra den mørke middelalderen."[6]

[5] Encyclopedia of Seerah, for Afzalur-Rahman
[6] Ibid

8. Profetens ﷺ koner:

Etter at profetens ﷺ første kone, Khadijah, må Gud være fornøyd med henne, døde, giftet profeten ﷺ seg med elleve kvinner. Alle unntatt Aishah, må Gud være fornøyd med henne, var fraskilte kvinner. Seks av hans koner var fra Quraish stammen, fem var fra forskjellige arabiske stammer. En var fra de koptiske kristne i Egypt, og hun var moren til Ibrahim. Profeten ﷺ sa:

"Hvis du eier en koptisk kristen så skal dere behandle dem godt, for det er et løfte og slektskap mellom oss." (Abdurrazaaq # 19325)

Det var flere grunner til at profeten ﷺ giftet seg med disse kvinnene:

1. Religiøse og lovgivningsmessige formål: Profeten ﷺ giftet seg med Zainab bint Jahsh, må Gud være fornøyd med henne. I uvitenhetens tid forbydde araberne menn fra å gifte seg med den tidligere konen til sin adopterte sønn, for de mente at en adoptivsønn var som en ekte sønn, i alle henseender. Profeten ﷺ giftet seg med henne selv om hun hadde vært gift med hans adoptivsønn, Zaid ibn Harithah, må Gud være fornøyd med han. Guds sendebud ﷺ giftet seg med henne for å avskaffe denne troen. Gud, Den Opphøyde, sa:

(Og da du sa til han som Gud har vist godhet og som du har vist godhet, hold din kone hos deg og frykt Gud, og du skjulte i din sjel det som Gud ville gjøre klart og du fryktet mennesker. Gud hadde større rett til at du skulle frykte Han. Men da Zaid hadde oppnådd det han ønsket av henne, ga vi henne til deg som hustru så det ikke skulle bli noen vanskeligheter for de troende angående konene til deres adoptivsønner, når de har oppnådd hva de ville fra dem, og Guds bud må oppfylles.) (Koranen 33:37)

2. Politiske årsaker, *Dawah*, å invitere folk til islam og vinne de arabiske stammenes anerkjennelse: Guds sendebud ﷺ giftet seg med kvinner fra de største og sterkeste arabiske stammene og profeten ﷺ beordret ledsagerne, må Gud være fornøyd med dem, om å gjøre det samme. Profeten ﷺ sa til Abdurrahmaan ibn Auf, må Gud være fornøyd med han:

”Hvis de adlyder deg (aksepterer islam) så gift deg med datteren til stammens overhode.”

Dr. Cahan sa: ”Noen aspekter av hans liv kan virke forvirrende på oss, på grunn av våre dagers mentalitet. Sendebudet beskyldes for å være besatt av materielt begjær og sine ni koner, som han giftet seg med etter at hans kone Khadijah, må Gud være fornøyd med henne, døde. Det har blitt bekreftet at de fleste av disse ekteskapene ble inngått av politiske grunner, for å vinne lojaliteten til noen adelige og stammer.”

3. Sosiale grunner: Profeten ﷺ giftet seg med noen av ledsagernes koner, etter at ledsagerne døde i *Jihad,* eller når de ga *Dawah.* Han giftet seg med dem selv om de var eldre enn han, for å ære dem og deres ektemenn.

Veccia Vaglieri skrev i sin bok "In Defense Of Islam": "I sine unge år, da det seksuelle instinktet var på det høyeste, giftet Mohammad seg kun med en kvinne. Selv om han levde i det samfunnet han levde i, der polygami var vanlig, og det var veldig lett å få skilsmisse, så giftet han seg kun med en kvinne, selv om hun var eldre enn han. Han var trofast mot henne i 25 år, og han giftet seg ikke med noen annen kvinne før etter hennes død. Han var da 55 år.

Deretter giftet han seg med alle sine koner av en politisk eller sosial grunn. Han ønsket å ære den fromme kvinnen, eller han ønsket lojalitet hos visse stammer, slik at islam ble utbredt blant dem. Det var kun Aishah, må Gud være fornøyd med henne, av Mohammads ﷺ koner som var ung, vakker, og jomfru. Hvordan kan noen hevde at han var en vellystig mann? Han var en mann, ikke en Gud. Hans ønske om å få en sønn, kan også ha ført han til å gifte seg, for sønnene han fikk med Khadijah døde. Selv om han ikke hadde de store ressursene, så forsørget han sin store familie. Han var rettferdig mot alle sammen og gjorde ingen forskjell på dem. Han fulgte praksisen til tidligere profeter, som Mosa (Moses), og det var ingen som hadde innvendinger mot at de hadde flere koner. Kan grunnen til at folk har innvendinger

mot profeten Mohammads ﷺ flerkoneri, være at de kjenner til alle detaljene om hans liv, og for lite om tidligere profeters liv?

Thomas Carlyle sa: "Etter alt som kan sies om Mohammad selv, så var han ikke en sensuell mann. Vi tar veldig feil hvis vi betrakter han som en vanlig vellystig mann, som hovedsakelig begjærte tarvelige nytelser." [7]

[7] Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History

9. Tekster som beviser at Mohammad ﷺ var profet:

Beviser fra Koranen:

1. Gud, Den Opphøyde, sa:

(Mohammad er ikke far til noen av deres menn, men (han er) Guds sendebud, og den siste av profetene, og Gud kjenner til alle ting.) (Koranen, 33:40)

2. Jesus, må Gud opphøye hans omtale, brakte det glade budskapet om profeten Mohammad i evangeliet. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Og husk, Isa (Jesus), Maryam's (Maria) sønn, sa: "O Israels barn! Jeg er Guds sendebud (sendt) til dere for å stadfeste Loven (som kom) før meg, og bebude et sendebud etter meg, hvis navn er Ahmad." Men da han kom til dem med klare tegn, sa de, "Dette er åpenbart trolldom!") (Koranen, 61:6)

Beviser fra Sunnah:

Profeten ﷺ sa:

"Mitt eksempel og eksempler fra profetene før meg, er som en mann som bygde et hus, han bygde og perfeksjonerte det,

unntatt en plass til en blokk. Folk ville gå rundt huset og stirre i ærefrykt på dets fullkommenhet og si, "hadde det ikke vært for denne plassen!" Profeten ﷺ sa: "Jeg er den blokken, jeg er den siste av profetene."
(Bukhari # 3342)

Tidligere skrifter: Ataa ibn Yasaar, må Gud være fornøyd med han, sa: "Jeg møtte Abdullah ibn Amr ibn al-Aas, må Gud være fornøyd med han, og jeg spurte han:
"Fortell meg hvordan Guds sendebud ﷺ beskrives i Torah (de fem mosebøkene)." Han sa: "Han beskrives i Torah med noe av det samme som i Koranen;

'Vi har sannelig sendt dere et vitne (over menneskeheten), en som bringer glade budskap, advarer andre, som sikrer og beskytter vanlige folk. Du er Min tjener og sendebud; Jeg kalte deg *Mutawakkil* (den betrodde). Du er verken uoppdragen eller uhøflig, og du hever ikke stemmen. Du gjengjelder ikke ondt med ondt; tvert imot, du tilgir og benåder. Jeg vil ikke hente sjelen hans inntil Jeg veileder nasjonene, og inntil de sier, 'Det er ingen sann Gud verdt tilbedelse, unntatt Gud alene' og inntil de ser sannheten klart."

Ataa, må Gud være fornøyd med han, sa: Jeg møtte rabbineren Kab, og spurte han om denne fortellingen. Han avvek ikke fra Abdullah ibn Amr ibn Al-Aas, må Gud være fornøyd med han, med unntak av en liten ordlyd forskjell i fortellingen." (Baihaqi # 13079)

Abdul-Ahad Dawud, sa: ″Jeg har prøvd å basere mine argumenter på deler av Bibelen som neppe tillater noen språklige disputter. Det ville være bortkastet å gå via latin, gresk, eller arameisk. Jeg gir følgende sitat fra de virkelige ordene fra den reviderte versjonen, som er publisert av The British and Foreign Bible Society.[8]″

Vi leser følgende ord i den femte moseboken kapittel 18, vers 18:

″En profet vil jeg oppreise for dem av deres brødres midte, likesom deg, og jeg vil legge mine ord i hans munn.″

Hvis disse ordene ikke gjelder profeten Mohammad, er det ennå ikke gått i oppfyllelse. Profeten Jesus hevdet aldri å være den profeten det hentydes til. Selv disiplene hans var av samme mening og de ventet på Jesu gjenkomst for at profetien skulle bli oppfylt.

Foreløpig er det uimotsagt at Jesu komme ikke var oppfyllelse av ordene ″en profet likesom deg,″ og hans gjenkomst kan neppe være det. Kirken hans tror at Jesus vil komme tilbake som dommer og ikke som en lovgiver, men den lovede må komme med en ″lysende lov″ i sin høyre hånd.″

For å konstantere personligheten til den lovede profeten, er Moses sin profeti til stor hjelp, det snakkes der om at Gud strålte

[8]Henvisningene til norsk er hentet fra Bibelen, revidert oversettelse av 1930. Det norske bibelselskaps forlag, Oslo 1977

frem fra Paran, fjellet i Mekka. Ordene i femte mosebok, kapittel 33, vers 2, lyder som følgende:

”Herren kom fra Sinai, han steg opp for dem fra Seir; han strålte frem fra Parans fjell, og kom fra hellige titusener; ved hans høyre hånd lyste lovens ild for dem.”

Med disse ordene blir Herren sammenlignet med solen. Han kom fra Sinai, han stiger fra Seir, men han skinner i sin fulle glans fra Paran, der han måtte komme til syne med titusener av hellige med en lysende lov i hans høyre hånd. Verken israelittene eller Jesus hadde noe med Paran å gjøre.

Hagar gikk i Beershebas ørken med sin sønn Ismael, og deretter bosatte de seg i Parans ørken (første mosebok 21). Han giftet seg med en egyptisk kvinne og gjennom sin førstefødte, Kedar, ble han stamfar til araberne, som siden den gang har vært bosatt i Parans ørken. Hvis profeten Mohammad kan spore sin avstamning fra Ismael gjennom Kedar, og han dukker opp som en profet i Parans ørken, kommer tilbake til Mekka med ti tusen hellige, og ga en lysende lov til sitt folk, er da ikke profetien som er nevnt ovenfor oppfylt til siste bokstav?

Ordene i profetien til Habakkuk er spesielt verdt å legge merke til. Hans (den hellige fra Paran) ære dekket himlene og jorden var full av hans lovprisning. Ordet ”lovprisning” er veldig viktig, siden navnet til Mohammad betyr ”den lovpriste.”

Foruten araberne, så hadde også innbyggerne i Parans ørken blitt lovet en åpenbaring:

"Ørkenen og dens byer skal oppløfte røsten, de teltbyer hvor Kedar bor; de som bor på fjellet skal juble, fra fjelltoppene skal de rope høyt. De skal gi Herren ære og forkynne hans pris på øyene. Herren skal dra ut som en kjempe, som en krigsmann egge sin harme; han skal rope høyt, ja skrike; mot sine fiender skal han vise sin makt." (Esaias, 42:11-13)

I forbindelse med det er det to andre bemerkelsesverdige profetier som hentyder til Kedar. Det ene står i Esaias, 60: "Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg… Et mylder av kameler skal dekke deg, Midians og Efas kamelføll; alle sammen skal de komme fra Sjeba;... Alle Kedars får skal samles til deg, Nebajots værer skal tjene deg; til mitt velbehag skal de ofres på mitt alter, og herlighets hus vil jeg herliggjøre." (Esaias 60:1-7)

Den andre profetien er også i Esaias om den byrden som tynger Arabia. Utsagn mot Arabia. I skogen i Arabia skal dere overnatte, I karavaner av dedanitter! Ut til de tørste fører de vann; de som bor i Temas land, kommer de flyktende i møte med brød; for de flykter for sverdet, for det trukne sverd og den spente bue og for krigens trykk. For så har Herren sagt til meg; Om et år, således som en dagarbeider regner året, skal det være forbi med all kedars herlighet. (Esaias, 21:13-16). Les disse profetiene i Esaias,

sett i lys av den i femte mosebok, som skriver om at Gud strålte frem fra Parans fjell.

Hvis Ismael bodde i Parans ørken, der han fikk Kedar som er arabernes stamfar, sønnene til Kedar skulle få en åpenbaring fra Gud; fårene til Kedar skulle mottas på et guddommelig alter for å lovprise "herlighets hus" (Esaias, 60:7) der mørket skulle dekke jorden i noen århundrer, og så skulle akkurat det landet motta Guds lys; Kedars ære skulle ta slutt, antall bueskyttere og mektige menn fra Kedars barn skulle minske innen ett år etter at de hadde flyktet fra sverdene og de spente buene. Den hellige fra Paran (Habakkuk 3) er ingen annen enn profeten Mohammad. Profeten Mohammad er det hellige avkommet til Ismael, gjennom Kedar, som bosatte seg i Parans ørken. Mohammad er den eneste profeten som Araberne mottok åpenbaringer gjennom, i tiden da mørket hadde dekket jorden.

Gjennom han skinte Gud fra Paran og Mekka er den eneste plassen der Guds Hus er lovprist og fårene blir mottatt på dets alter.

Profeten Mohammad ble forfulgt av sitt folk og måtte forlate Mekka. Han var tørst og flyktet fra det trukne sverd og den spente bue. Innen ett år etter flukten, møtte Kedars etterkommere han ved Badr, der det første slaget stod mellom folkene fra Mekka og profeten. Kedars barn og antallet bueskyttere hadde minsket, og all æren til Kedar forsvant. Hvis ikke den hellige profet aksepteres som fullbyrdelsen av disse profetiene, så er de

fortsatt ikke oppfylt. ”Herlighets hus” som nevnes i Esaias, 60:7, er Guds hus i Mekka og ikke Kristus sin kirke som kristne fortolkere tror. Kedars får, som er nevnt i vers 7 har aldri kommet til de kristnes kirke. Fakta er at Kedars landsbyer og deres innbyggere, er de eneste folkene i hele verden som har forblitt ugjennomtrengelig for all innflytelse fra Kristus sin kirke.

Omtalen av de 10 000 hellige i femte mosebok, kapittel 33, vers 2, er veldig viktig. Han (Gud) strålte frem fra Paran og han kom med 10 000 hellige. Les hele historien om Parans ørken og du vil ikke finne noen annen begivenhet enn da Mekka ble erobret av profeten. Han kommer med 10 000 følgesvenner fra Medina og går igjen inn i ”herlighets hus.”

Han gir verden en lysende lov, som reduserte alle andre lover til aske. Trøsteren og sannhetens ånd, som profeten Jesus snakket om, er ingen andre enn selveste profeten Mohammad. Det kan ikke bli tatt for den hellige ånd, som kirkens teologi sier. ”Det er best for dere at jeg drar bort”, sier Jesus, ”for hvis jeg ikke drar bort så kommer ikke trøsteren til dere, men om jeg drar så vil jeg sende han til dere.”

Ordene viser klart at trøsteren måtte komme etter at Jesus var dratt, og var ikke sammen med han da han sa disse ordene. Hvis hans komme var betinget av at Jesus dro, skal vi da anta at Jesus var uten den hellige ånd? Måten Jesus forklarer talsmannen på, indikerer at han er et menneske, ikke en ånd.”Han skal ikke snakke av seg selv, han snakker om alt han hører.” Skal vi da

anta at den hellige ånd og Gud er to forskjellige ting, at den hellige ånd snakker om seg selv, og også det han hører fra Gud? Ordene til Jesus refererer helt klart til et eller annet sendebud fra Gud. Han kaller han sannhetens ånd, og slik omtaler Koranen profeten Mohammad:

(Nei, sannelig, han har brakt sannheten, og stadfestet sendebudene.) (Koranen 37:37) [9]

Fra Evangeliet

Jesus, må Gud opphøye hans navn, sa: ”Gud skal ta meg opp fra jorden, og forandre utseendet til forræderen slik at alle tror han er meg. Når han dør en vond død, skal jeg forbli lenge i vanære i verden. Men, når Mohammad, Guds opphøyde sendebud kommer, vil den vanæren bli tatt bort.” (*The Gospel of Barnabas*, kapittel 112)

Han sa videre: ”Adam, hoppet opp, og så en skrift i luften som skinte som solen. Det stod: ”Det er kun en Gud, og Mohammad er Guds sendebud.” Med faderlig ømhet kysset den første mannen ordene, gned øynene sine og sa: ”Velsignet være den dagen du skal komme til verden.” (*The Gospel of Barnabas*, Kapittel 39)

[9] Mohammad in the Bible, Abdul-Ahad Dawud

10. Intellektuelle bevis på at Mohammad var profet

1. Profeten ﷺ var analfabet. Han kunne verken lese eller skrive. Folkene han levde blant var også analfabeter. Derfor kan man ikke hevde at Koranen ble forfattet av Mohammad ﷺ! Gud, Den Opphøyde sier:

(Og du leste ikke noen Bok før det, du skrev heller ikke den med din høyre hånd; i så fall ville løgnerne ha tvilt.) (Koranen 29:48)

2. Araberne ble utfordret til å frembringe noe som lignet Koranen, det var de ikke i stand til å gjøre! Skjønnheten, strukturen og den dype meningen i Koranen, forbløffet Araberne. Koranen er Mohammads ﷺ evigvarende mirakel. Guds sendebud ﷺ sa:

"Miraklene til profetene (før Mohammad ﷺ) var begrenset til deres tid. Miraklet jeg har fått er Koranen, som er evigvarende; jeg håper derfor at jeg får flest tilhengere." (Bukhari # 4598)

Selv om folket hans var veltalende, og velkjent for deres formidable poesi, utfordret Gud dem til å lage noe som lignet Koranen, men de kunne ikke. Gud utfordret dem da til å lage et kapittel som er lik den, men de kunne ikke.

Gud sier:

(Og hvis dere er i tvil om hva Vi har sent ned til Vår tjener, så lag et kapittel som det, og tilkall deres hjelpere ved siden av Gud, hvis dere er sannferdige.)(Koranen, 2:23)

Gud utfordrer menneskeheten til å bringe frem noe som ligner Koranen. Gud sier:
(Si, om menneskeheten og *Jinn* slo seg sammen om å lage noe tilsvarende denne Koranen, kunne de aldri lage dens like, selv om de skulle hjelpe hverandre.) (Koranen, 17:88)

3.Profeten ﷺ fortsatte tålmodig å holde preken, og påkalle folk til islam. De møtte stor motgang og ble konfrontert av folket hans, som planla å drepe han. Hvis han var en bedrager, ville han ha stoppet å preke, og han ville ha fryktet for sitt liv.

W. Montgomery Watt sa: "Hans villighet til å tåle forfølgelse for hans tro, den høye moralske karakteren til de mennene som trodde på han og så opp til han som en leder, og storheten av hans endelige bragd; alt vitner om hans grunnleggende rettferdighet. Å gå ut fra at Mohammad er en bedrager, skaper flere problemer enn det løser. Ingen av historiens store skikkelser er så dårlig verdsatt i vesten, som Mohammad. Hvis vi i det hele tatt skal forstå Mohammad, må vi ikke bare tro på hans grunnleggende ærlighet og integritet i saken. Hvis vi skal rette på feilene vi har arvet fra fortiden, må vi ikke glemme at de

avgjørende bevisene har mye strengere krav enn sannsynlighet, og i en sak som denne er det vanskelig å oppnå."

4. Alle elsker utsmykninger og skjønnhet i dette livet og blir styrt av disse tingene. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Fagert for menneskene er det som begjæret etterstreber, kvinner, barn, hauger av sølv og gull, fine hester, kveg og åkrer. Dette er jordelivets gleder. Men hos Gud er det herligeste hjem.) (Koranen, 3:14)

Mennesket er av natur ivrig etter å oppnå denne verdens nytelser. Folk bruker forskjellige metoder for å få disse tingene, noen bruker lovlige metoder, mens andre bruker ulovlige metoder.
Hvis dette er kjent, må du vite at Quraish prøvde å overtale profeten ﷺ til å stoppe med å påkalle folk til islam. De fortalte han at de skulle gjøre han til lederen av Quraish, og han skulle få gifte seg med den vakreste kvinnen, og gjøre han til den mest velhavende mannen blant dem. Til disse fristende tilbudene svarte han:

"Ved Gud, hvis de plasserer solen i min høyre hånd, og månen i min venstre hånd for å levne denne saken, så vil jeg ikke levne den, inntil Gud gjør det tydelig, eller jeg blir drept når jeg påkaller folk til den." (Ibn Hisham)

Hvis profeten ﷺ var en bedrager, så ville han ha akseptert dette tilbudet uten å nøle.

Thomas Carlyle, sa: "De kalte han en profet, sa du? Han stod der ansikt til ansikt med dem, ikke innhyllet i noen mysterier, lappet åpenlyst sin egen kappe, reparerte sine egne sko, slåss og ga rådgivning blant dem. De må ha sett hva slags mann han var, og la han bli kalt det dere liker. Ingen keiser med sin krone ble adlydt som denne mannen. Han hadde 23 år med virkelig harde prøvelser, bare i det synes jeg at han er en sann helt." [10]

5. Det er velkjent at kongerikets undersåtter og rikdommer er underlagt kongens vilje og hans tjeneste. Mohammad ﷺ visste at dette livet var en overgang. Ibrahim ibn Alqamah, må Gud være fornøyd med han, sa at Abdullah sa: "Profeten ﷺ lå på en stråmatte, som lagde merker i siden hans, og jeg sa: 'O Guds sendebud! Jeg holder deg mer kjær enn min mor og min far! Tillat oss å legge et underlag på matten du ligger på, slik at du ikke får merker.'" Profeten ﷺ sa:

"Mitt eksempel i dette livet er som en rytter som hvilte i skyggen fra et tre, og så fortsatte på sin reise."
(Ibn Majah # 4109)

An-Nu'man ibn Bashir, må Gud være fornøyd med han, sa:

---

[10] Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History

"Jeg så deres profet ﷺ (i en tid) da han ikke engang kunne finne dårlige dadler å spise." (Muslim # 2977)

Abu Hurairah, må Gud være fornøyd med han, sa:

"Guds sendebud ﷺ ble helt til sin død, aldri mett tre dager på rad." (Bukhari # 5059)

Selv om den Arabiske halvøy var under hans kontroll, og han var kilden til godhet for sitt folk, fant ikke profeten nok mat å spise. Hans kone Aishah, må Gud være fornøyd med henne, sa: **"Profeten ﷺ kjøpte litt mat fra en jøde (og avtalte å betale han senere) og han ga han sin rustning i pant."**
(Bukhari # 2088)

Dette betyr ikke at han ikke kunne oppnå det han ville, for pengene og rikdommene ble lagt fremfor han i moskeen hans. Han rørte seg ikke fra plassen sin, før han hadde delt det blant de fattige og trengende. Blant hans ledsagere var noen velstående, og de skyndte seg for å tjene han, og de ga bort sine mest verdifulle eiendeler for han. Profeten ga avkall på denne verdens rikdommer fordi han forstod dette livets virkelighet. Han sa:

"Likheten med denne verden og livet etter dette, er som en person som dypper fingeren sin i havet, og la han se hva han får opp." (Muslim # 2858)

Pastor Bosworth Smith sa: "Hvis en mann noen gang styrte med en guddommelig rett, så var det Mohammad, for han hadde all

kraft uten deres støtte. Han solte seg ikke i glansen av den makten han hadde. Han var like enkel i det offentlige som i privatlivet." [11]

6. Enkelte episoder Guds profet ﷺ kom ut for, trengte forklaring, og han kunne ikke gjøre noe før han hadde fått en åpenbaring om den. I løpet av denne perioden (mellom hendelsen og åpenbaringen) hadde han det dårlig.

En slik hendelse[12] var da profetens kone Aishah, må Gud være fornøyd med henne, ble beskyldt for å være ukysk. Profeten ﷺ fikk ikke åpenbaring angående denne hendelsen på en måned, og i løpet av denne tiden før åpenbaringen kom og Aishah's uskyldighet ble fastslått, snakket fiendene hans dårlig om han. Hvis profeten ﷺ var en bedrager så ville han ha løst denne saken i samme minutt som den skjedde. Gud sier:

(Ei heller taler han av (eget) begjær) (Koranen, 53:3)

7. Profeten ﷺ ba aldri folk om å smiske for han. Han ble tvert imot misfornøyd hvis en person smisket for han, på noen som helst måte. Anas, må Gud være fornøyd med han, sa:

[11] Mohammad og Mohammedanisme
[12] Hendelsen der hyklerne beskyldte Aishah, må Gud være fornøyd med henne, for å være ukysk

"Det var ingen person som var mer elsket av ledsagerne enn Guds sendebud." Han sa: "De reiste seg ikke opp hvis de så han, for de visste at han mislikte det."
(Tirmidthi # 2754)

Washington Irvin sa: "Hans militære triumfer vekket ingen stolthet eller forfengelig æresfølelse, som de ville ha gjort, hvis det hadde vært egoistiske formål. I den tiden han hadde størst makt, så fastholdt han på den samme enkle væremåten og fremtoningen som i motgangs tider. Han var så langt fra å bli påvirket av kongelig status, at han ble misfornøyd hvis noen viste han usedvanlige tegn på respekt når de kom inn i et rom."

8. Det ble åpenbart noen vers fra Koranen, der profeten ﷺ ble bebreidet og formant på grunn av en hendelse:

a. Ordene til Gud, Den Opphøyde:

(O profet! Hvorfor forbyr du det Gud har tillatt deg, idet du søker å tekkes dine hustruer? Gud er tilgivende, nåderik.)
(Koranen, 66:1)

Profeten ﷺ avsto fra å spise honning, på grunn av oppførselen til noen av hans koner. Gud formanet han fordi han forbød seg selv noe som Gud hadde tillatt.

b. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Må Gud tilgi deg (O Mohammad). Hvorfor ga du dem tillatelse (til å bli igjen; du skulle ha fastholdt på din ordre til dem om å fortsette på *Jihad*) til det ble klart for deg hvem som snakket sant, og du visste hvem som løy?)
(Koranen, 9:43)
Gud formante profeten ﷺ fordi han var snar til å akseptere de falske unnskyldningene fra hyklerne som sakket akterut i slaget ved Tabuk. Han tilga dem og aksepterte unnskyldningene deres uten å få det bevist.

c. Gud Den Opphøyde sier:

(Det passer seg ikke for en profet å ha krigsfanger (og frigi dem for løsepenger) før han har nedkjempet (sine fiender) i landet. Dere ønsker det jordelivet tilbyr, men Gud tar sikte på det kommende liv. Gud er allmektig, vis.) (Koranen, 8:67)

d. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Det er ikke din (O Mohammad, men Guds) avgjørelse, om Han viser dem nåde eller straffer dem, de er illgjerningsmenn.)
(Koranen, 3:128)

e. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Profeten rynket pannen og snudde seg vekk. Fordi en blind mann kom til han. Hvordan kan du vite at han kan bli ren fra

synder, eller han kan få formaning som kan være til nytte for han?) (Koranen, 80:1-4)

Abdullah ibn omm Maktoom som var blind, kom til profeten ﷺ da han preket til en eller flere Quraish ledere. Profeten ﷺ rynket på pannen og snudde seg vekk, og Gud formante han på grunn av det.

Disse *Ayat* (vers) ville ikke ha vært i Koranen hvis profeten ﷺ var en bedrager.

Mohammad Marmaduke Pickthall sa: "En dag profeten hadde en samtale med en av de store mennene fra Quraish, som han prøvde å overtale om sannheten i islam, kom det en blind mann og spurte om noe angående troen. Profeten ble irritert over denne avbrytelsen, rynket pannen og snudde seg vekk fra den blinde mannen. I denne *Surah* (kapittel) blir han fortalt at en persons betydningen ikke skal dømmes på grunnlag av hans fremtoning eller jordiske status." [13]

9. Ett av de sikre tegnene på at han var profet finnes i kapitlet *Al-Masad* (kapittel 111) i Koranen. Her dømte Gud, Den Opphøyde, Abu Lahab (profetens onkel) til Helvetets pinsler. Dette kapitlet ble åpenbart i løpet av de tidlige fasene til *Dawah* (informere om islam). Hvis profeten ﷺ var en bedrager så ville han ikke ha

[13] The Noble Qur'an (Dr. Muhammad Taqi-du-Din Al-Hilali og Dr. Muhammad Muhsin Khan) side 815

utstedt en slik dom, siden onkelen hans kunne ha akseptert islam senere.
Dr. Gary Miller sier: " Profeten ﷺ hadde for eksempel en onkel som het Abu Lahab. Denne mannen hatet islam så sterkt, at han brukte å følge etter profeten for å bringe han i vanry.
Hvis Abu Lahab så profeten ﷺ snakke med en fremmed, ventet han til de skiltes, og gikk så til den fremmede og spurte han, "Hva sa han til deg? Sa han svart? Vel, det er hvit. Sa han morgen? Vel, det er natt." Han sa eksakt det motsatte av hva han hørte Mohammad ﷺ hadde sagt.

Omkring ti år før Abu Lahab døde, ble et lite kapittel i Koranen åpenbart til han. Der sto det helt klart at han ville komme i ilden (Helvete). Med andre ord var det en bekreftelse på at han aldri ville bli muslim, og ville derfor bli fordømt for alltid. Alt Abu Lahab hadde trengt å si i de ti årene var, "Jeg hørte at det var blitt åpenbart til Mohammad, at jeg aldri vil forandre meg, at jeg aldri vil bli muslim og vil komme i Helvetes ilden. Vel, jeg vil bli muslim nå. Hva synes du om det? Hva synes du om din guddommelige åpenbaring nå?" Men han gjorde aldri det. Det er akkurat den slags oppførsel man kunne ha ventet fra han, fordi han alltid forsøkte å motsi islam.

Kjernen av det Mohammad ﷺ sa, var: "Du hater meg, og vil bli ferdig med meg? Så si disse ordene, og jeg er ferdig. Kom igjen, si dem!" Men på de ti årene, sa Abu Lahab dem aldri. I løpet av hele den tiden, aksepterte han aldri islam, og ble ikke sympatisk innstilt til den islamske saken.

Hvordan kunne Mohammad ha visst at Abu Lahab ville oppfylle åpenbaringen i Koranen, hvis Mohammad ikke var et virkelig sendebud fra Gud? Hvordan kunne han overhodet ha vært så sikker, som å gi noen ti år til, for å så tvil om han var profet? Det eneste svaret er, at han er Guds sendebud; for å fremsette en slik risikabel utfordring, må man være helt overbevist om at han har en guddommelig åpenbaring. [14]

10. Profeten ﷺ kalles: ”Ahmed” i et vers i Koranen istedenfor ”Mohammad”. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Og husk når Isa (Jesus), Maryams (Maria) sønn sa: ”O Israels barn! Jeg er Guds sendebud til dere, og bekrefter Torah’en (fem mosebøkene) som kom før meg, og bebuder et sendebud som kommer etter meg, som heter Ahmed. Men da han kom til dem med klare bevis, sa de: ”Dette er skjær trolldom.”) (Koranen, 61:6)

Hvis han var en bedrager, ville ikke navnet ”Ahmed” ha vært nevnt i Koranen.

11. Islams *Deen* (religion) eksisterer fortsatt i dag og sprer seg over hele verden. Tusenvis av mennesker konverterer til islam og foretrekker den over alle andre religioner. Dette skjer selv om den som påkaller til islam ikke har den økonomiske støtten som forventet, og selv om islams fiender prøver å stoppe spredningen av islam. Gud, Den Opphøyde sier:

[14] Den utrolige Koranen

(Sannelig, vi har sendt ned *Dhikr* (Koranen) og vi vil sannelig passe på den.) (Koranen, 15:9)

Thomas Carlyle sa: "Har en bedrager grunnlagt en religion? En bedrager kan ikke bygge et hus av murstein! Hvis han ikke kan bygge med mørtel, brent leire og andre byggeteknikker, vil huset han bygger være en søppeldynge. Det vil ikke stå i 12 århundrer, og huse 80 millioner, det vil falle med engang."

En mann må tilpasse seg etter naturens lover, og være i pakt med naturen og tingenes sannhet. En bedrager er falsk, slik som Cagliostro, og andre fremstående verdensledere, som lyktes med sitt kvakksalveri, men kun for en kort tid. Det er som en forfalsket seddel; de deler den ut med sine verdiløse hender, og andre må svi for det. Naturen er nådeløs! Fra franske revolusjoner og lignende kunngjøres det med usminket sannhet at forfalskede sedler er falsk.

Om en særskilt stor mann, vil jeg våge å hevde at han er ekte. Noe annet ville være høyst bemerkelsesverdig. Slik jeg ser det, fremstår han som tvers igjennom sannferdig og ekte." [15]

Profeten ﷺ bevarte Koranen, etter at Gud hadde bevart den i bøkene og hjertene til menneskene, generasjoner etter generasjoner. Noe av det som muslimene er veldig ivrige etter å gjøre, er å lese Koranen, lære den utenat, og undervise andre i den. Profeten ﷺ sa:

[15] Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History

"Den beste av dere er den som lærer Koranen og lærer den til andre." (Bukhari # 4639)

Mange har prøvd å tilføye og utelate vers fra Koranen, men de har aldri lyktes, for disse feilene blir oppdaget nesten med engang.

Sunnah (utsagn og sedvane) til Guds sendebud ﷺ er den andre kilden til islamsk *Shariah* (rettsvitenskapelig lov); den er bevart av troverdige gudfryktige menn. De brukte livene sine til å samle disse tradisjonene og granske dem, for å skille de svake fra de autentiske, og de oppklarte hvilke fortellinger som var forfalsket. Enhver som ser på bøkene som er skrevet i vitenskapen til *Hadith* vil innse dette, og at autentiske fortellinger faktisk er autentiske.

Michael Hart sier: "Mohammad grunnla og forkynte en av verdens største religioner[16], og han ble en enormt effektiv politisk leder. Hans innflytelse er i dag fortsatt kraftfull og gjennomgående, 13 århundrer etter hans død."

12. Hans prinsipper var pålitelighet og sannferdighet, og de er gode og passende til alle tider og steder. Resultatene ved å ta i bruk islam er klare og velkjente, som igjen vitner om at det virkelig er en åpenbaring fra Gud.
Hvorfor er det ikke mulig for profeten Mohammad ﷺ å være en profet? Mange profeter og sendebud ble sent før han. Hvis svaret

[16] Vi tror at islam er en guddommelig åpenbaring fra Gud, og at Mohammad ﷺ ikke grunnla den

til dette spørsmålet er, at det ikke er noe som forhindrer dette, så spør vi, ”Hvorfor nekter du for at han er profet, og bekrefter at andre profeter før han var profeter?”

13. Mennesker kan ikke få i stand lover som er lik islams lover, som omhandler alle aspektene i livet, som foretninger, ekteskap, sosial atferd, politikk, tilbedelse og lignende. Hvordan kan så en analfabet bringe frem noe som dette? Er det ikke et klart bevis og et tegn på at han var profet?

14. Profeten ﷺ var 40 år da han begynte å påkalle folk til islam. Hans ungdom var forbi og han var i den alderen at han skulle ha hvilt seg og brukt tiden i ro og mak, da han ble utnevnt til profet og fikk ansvaret for å spre islam.

Thomas Carlyle sa: ”Det strider imot bedragerteorien, siden han levde på denne fullstendig uangripelige, stille og hverdagslige måten. Han var 40 år før han begynte å snakke om noen kall fra himmelen. Alle de usedvanlige tingene han foretok seg, virkelige og antatte, skjedde etter at han fylte 50 år, da den gode Khadijah døde.

Alle ambisjonene han tilsynelatende hadde hatt hittil, var å leve et rederlig liv. Hans ”rykte”, og å være vel ansett blant de naboene som kjente han, hadde hittil vært tilstrekkelig. Først da han begynte å bli gammel og livets glød var brent ut, og fred og ro var det viktigste som denne verden kunne gi han; da startet han ”ambisjonens vei”. Skal man da gjøre til skamme hans

tidligere karakter og liv, og fremstille han som en tom sjarlatan for å få noe som han ikke lenger kunne nyte! Jeg for min del har absolutt ingen tiltro til det." [17]

[17] Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History

11. Trosbekjennelsen

"Jeg bevitner at det finnes ingen annen guddom enn Gud, og jeg bevitner at Mohammad er Hans sendebud."

Trosbekjennelsen innebærer:

1. Å tro på profetens ﷺ budskap og at han ble sendt til hele menneskeheten. Islams budskap er ikke begrenset til en bestemt gruppe mennesker eller en bestemt periode.
Gud, Den Opphøyde, sier:

(Velsignet er Han som sendte ned Kriteriet (Koranen) til sin tjener for at han skal være en advarer for menneskeheten.) (Koranen, 25:1)

2. Å tro på at profeten ﷺ er ufeilbar i saker vedrørende *Deen* (religion). Gud, Den Opphøyde, sier:

(Ei heller snakker han av eget påfunn. Dette er intet annet enn en åpenbaring som er åpenbart.) (Koranen, 53:3-4)

Angående verdslige anliggende så var profeten kun et menneske, og han brukte å utføre *Ijtihaad* (anstrenge seg for å komme frem til en avgjørelse) i saken.
Profeten ﷺ sa:

"Dere fremlegger deres sak for meg, noen av dere er mer veltalende og overbevisende med å presentere argumentene deres enn andre. Hvis jeg gir noens rett til en annen (urettmessig) på grunn av den sistnevntes (listige) presentasjon i saken; så gir jeg han en bit av Flammen, og han bør ikke ta den." (Enighet om)[18]

Han sa også i en annen fortelling:

"Jeg er kun et menneske; motstandere kommer til meg for å gjøre slutt på problemer. Det kan være at noen av dere legger frem saken mer veltalende enn andre, og jeg anser han for den rettmessige personen og gir kjennelsen i hans favør. Hvis jeg gir en muslims rett til en annen, ved en feiltakelse, så er det kun en del av Flammene i Helvete; han kan velge å ta det eller å gi det fra seg før Oppstandelsens dag." (Enighet om)

3. Å tro på at profeten ﷺ ble sendt som en barmhjertighet til menneskeheten. Gud, Den Opphøyde sier:

(Vi har utelukkende sendt deg som en barmhjertighet til all verden.) (Koranen, 21:107)
Gud har unektelig fortalt sannheten **(og hvem er mer sannferdig enn Gud).** Profeten ﷺ var en barmhjertighet til menneskeheten. Han befridde menneskene fra å tilbe skapninger, og veiledet dem til å tilbe Skaperen av alle skapningene. Han befridde

[18] Både Imam Bukhari og Imam Muslim har fortalt denne *Hadith* i deres samlinger, med samme ledsagere som kilde.

menneskene fra tyranniet og urettferdighetene fra (falske og forandrede) religioner, til det rettferdige og ærlige i islam. Han befridde menneskene fra å leve et materialistisk liv, til å leve et liv der de jobber for livet etter dette.

4. Å tro fullt og fast på at Guds sendebud ﷺ er den mest hederlige, og den siste profet og sendebud. Ingen profet eller sendebud vil komme etter han. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Mohammad er ikke far for noen av deres menn, men Guds sendebud og profetenes segl. Gud kjenner til alle ting.) (Koranen, 33:40)

Profeten ﷺ sa:

"Jeg er favorisert over alle profetene med seks ting: Jeg har fått *Jawami al-Kalim*[19], frykt for meg er i mine fienders hjerter, krigsbytte er tillat for meg, hele jorden blir regnet som en plass for bønn, et middel til å gjøre seg ren med (*Tayammum*), og jeg ble sendt til hele menneskeheten og jeg er den siste profeten." (Muslim & Tirmidthi)

5. Å tro fullt og fast på at profeten ﷺ brakte islams *Deen* til oss, som er fullkommen i alle sakene. Man kan ikke tilføye noe i *Deen*, ei heller utelate noe fra den.

---

[19] Jawami al-Kalim (kortfattet tale) er ett av miraklene til profeten . Profeten brukte å si noen få ord, som hadde stor betydning

Gud, Den Opphøyde, sier:
(I dag har Jeg fullbrakt deres religion og fullbyrdet Min nåde mot dere, og valgt islam som *Deen* for dere.)
(Koranen, 5:3)

Islam har et fullstendig sett leveregler, som inneholder: sosiale, politiske, økonomiske, og etiske aspekter i livet. Det vil lede en til å leve et fremgangsrikt liv i denne verden og i livet etter dette.

Thomas Carlyle sa: "Muhammedanerne ser på sin Koran med en ærbødighet som få kristne viser Bibelen. Den er allment godtatt overalt som standarden til alle lovene og all praksis, og den veileder i alle livets overveielser. Beskjeden er sendt direkte fra Himmelen; som denne jorden må tilpasse seg til og de må følge det som de leser. Dommerne gir sine avgjørelser etter Koranen, alle muslimene er forpliktet til å studere den, og lete i den etter deres livslys. De har moskeer der 30 prester daglig avløser hverandre med å lese etter hverandre hele Koranen.
I tolv hundre år har denne Bokens stemme alltid blitt hørt gjennom ørene og hjertene til mange menn. Vi hører om muhammedanske lærde som har lest den 70 000 ganger."[20]

6. Å tro fast på at Guds sendebud brakte budskapet, og ga riktig rådgivning til sin *Ummah* (nasjon). Alt det gode veiledet han sin *Ummah* til, og der er ingen syndefull handling, unntatt den han advarte folket mot. Profeten ﷺ sa i sin avskjeds Pilegrimsreise:

[20] Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History

"Har jeg ikke brakt dere budskapet fra Gud?" De sa, "Ja (det har du)." Han sa: "O Gud! Vær vitne!" (Enighet om)

7. Å tro at *Shariah* (rettsvitenskapelig lov) til Mohammad ﷺ er den eneste aksepterte *Shariah*. Menneskeheten vil bli dømt i lys av denne *Shariah*. Gud sier:

(Og søker noen en annen *Deen* enn Islam, så vil den aldri bli akseptert av han, og i livet etter dette vil han være en av taperne.) (Koranen, 3:85)

8. Å adlyde profeten ﷺ. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Og den som adlyder Gud og sendebudet, de er blant dem som Gud har beredt glede, profetene, de rettferdige, martyrene og de rettskafne. Gode følgesvenner er dette!) (Koranen, 4:69)

En adlyder profeten ﷺ ved å følge han og avstå fra det han har forbudt.

Gud, Den Opphøyde, sier:

(O alt det som sendebudet gir dere, ta det; og alt det som han forbyr, skal dere avholde dere fra.) (Koranen, 59:7)

Gud, Den Opphøyde, klargjør straffen til han som ikke avstår fra det profeten ﷺ forbød. Han sa.

(Og enhver som ikke adlyder Gud og Hans sendebud, og bryter Hans grenser, Han vil kaste han inn i Flammen, for å bli der for alltid; og han skal ha vanærende pinsler.) (Koranen, 4:14)

9. Å være fornøyd med dommen til Guds sendebud ﷺ, ikke nøle med det profeten ﷺ har lovfestet og gjort lovlig. Gud, Den Opphøyde, sier.

(Nei, ved din *Rabb,* de er ikke troende før de gjør deg til dommer i alle tvistene mellom dem, og ikke finner noen motstand i dem selv mot din avgjørelse, og godtar med full underkastelse.) (Koranen, 4:65)

Videre bør man ikke gi noe prioritet fremfor *Shariah*. Gud sier:

(Søker de da dom fra uvitenhetens tid? Og hvem er bedre til å dømme enn Gud for et folk som har urokkelig tro.) (Koranen, 5:50)

10. Å holde fast ved *Sunnah* til profeten ﷺ. Gud sier:

(Si, "Hvis dere (virkelig) elsker Gud så følg meg, Gud vil elske dere og tilgi deres synder. Og Gud er Den Tilgivende, Den Nåderike.") (Koranen, 3:31)

En bør etterligne profeten ﷺ og bruke han som et fremragende eksempel. Gud sier:

(Dere har virkelig et godt eksempel å følge i Guds sendebud hvis dere håper på Gud og den Siste Dagen, og husker Gud mye.)(Koranen, 33:21)

For at en skal kunne etterligne profeten ﷺ, må han studere og lære profetens ﷺ biografi.

Zain al-AabiDeen, må Gud ha barmhjertighet med han, sa: ”Vi lærte om slagene til Guds sendebud ﷺ, slik vi lærte vers fra Koranen.” [21]

11. Å ære profeten ﷺ og å hedre han. Profeten ﷺ sa:

”Ikke smisk til meg for jeg var Guds tjener før han utnevnte meg til et sendebud.” (At-Tabrani)

12. Å be Gud om å opphøye profetens ﷺ omtale og beskytte han mot ufullkommenhet. Gud sier:

(Gud sender Sin S*alah* (Nåde, Ære, Velsignelser, Barmhjertighet) til profeten (Mohammad ﷺ) og også Hans Engler (ber Gud velsigne og tilgi han). O du som tror! Send din *Salah* til han, og hils på han med den islamske måten å hilse på (dvs. As-Salamo ’Alaikom). (Koranen, 33:56)

[21] Ibn Katheer, Al-Bidayah og al-Nihayah [The Beginning and the End]Volum, 3, side 242

Profeten, må Gud opphøye hans omtale og beskytte ham mot ufullkommenhet, sa:

"Den gjerrige er han som hører mitt navn bli nevnt og ikke ber Gud om å opphøye min omtale og beskytte meg mot ufullkommenhet." (Tirmidthi)

13. Å elske, ære og respektere profeten ﷺ som han bør bli æret og respektert, for menneskeheten ble veiledet til islam gjennom han. Han bør bli æret og mer elsket enn du elsker deg selv, for den som aksepterer islam vil være lykkelig i dette livet, og i livet etter dette. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Si: Hvis deres fedre, deres sønner, deres brødre, deres koner, deres slektninger, formuen dere har ervervet dere, handelen dere frykter er i nedgang, og de boligene som dere elsker mer enn Gud og Hans sendebud, og streve hardt og kjempe i Hans sak, så vent inntil Gud bringer Sin avgjørelse (pinsler). Og Gud veileder ikke mennesker som er Al-Fasiqun (opprørske, ulydige mot Gud). (Koranen, 9:24)

Profeten ﷺ forklarte resultatet av å elske han i sitt svar til en mann som spurte: "Når er Oppstandelsens dag?" Profeten ﷺ svarte:

"Hva har du forberedt for den?" Mannen ventet litt før han svarte: "O Guds sendebud, jeg har ikke utført mange ekstra bønner, eller fastet, eller gitt til veldedighet, men jeg elsker

Gud og Hans sendebud." Profeten ﷺ sa: "Du vil på Oppstandelsens dag være sammen med den du elsker!" (Bukhari & Muslim)

Profeten ﷺ sa:

"Hvis menneskeheten forstår tre ting, så vil de nyte sødmen og skjønnheten av *Iman* (troen).
Den første er at Gud og Hans sendebud er han kjærere enn noe annet.
Den andre er å elske en person kun for Guds skyld.
Den tredje er å hate og gå tilbake til *Kufr* (vantro), etter at Gud befridde han fra det, akkurat som han hater å bli kastet i Ilden." (Muslim)

Ærbødighet og kjærlighet til profeten ﷺ krever at en person elsker og ærer den han elsket, som hans familie og hans ledsagere, må Gud være fornøyd med dem. Det kreves også at en person avskyr de som han avskydde, for profeten ﷺ elsket og hatet kun for Guds skyld.

14. Å spre og invitere folk til islam, og å gjenoppfriske Guds *Deen* ved å bruke klokskap og gode metoder. Dette gjøres ved å lære de uvitende og påminne de som er uoppmerksomme, eller har glemt. Gud, Den Opphøyde, sier:

(Kall til din *Rabb*'s vei med visdom og god formaning, og strides med dem på beste måte; for din *Rabb* vet best, hvem

som har faret vill fra Hans vei, og Han kjenner best de rettledede.) (Koranen, 16:125)

Profeten ﷺ sa:

"Gi videre fra meg, om så bare ett vers fra Koranen." (Muslim)

15. Å forsvare profeten ﷺ og hans *Sunnah*, ved å motbevise alle de fabrikkerte fortellingene som folk har forfalsket mot han. Klarlegg alle tvilsomme og mistenkelige punkter som islams fiender har fremsatt, og å spre islams ekte lære for de som er uvitende om den.

16. Å holde fast ved profetens ﷺ *Sunnah*. Han sa:

"Hold fast ved min *Sunnah* og *Sunnah* til de rettledede kalifene etter meg. Bit fast i den med jekslene deres[22], og hold dere borte fra alle nyskapte ting (i religiøse saker) for det er *Bidah*, og all *Bidah* er en måte å villede på." (Bukhari & Muslim)

[22] Dette er en parabel, for å utrykke hvor ivrig en person bør være i å holde fast ved Sunnah til Guds sendebud ﷺ

12. Konklusjon

Vi avslutter denne forskningen med ordene til Alphonse de LaMartaine i "Historie de al Turquie":

"Aldri før har en mann, frivillig eller ufrivillig, satt ett større mål for seg selv, siden dette målet var overmenneskelig. Å velte den overtroen som hadde kommet mellom menneskeheten og deres Skaper; å gi Gud til menneske og menneske til Gud. Å gjenopprette den logiske og hellige ideen om guddommelighet midt i kaoset av materielle og forvrengte avguder som de tilba.

Aldri før har en mann tatt på seg så mye arbeid, langt utover menneskets yteevne med så ynkelige midler. Mohammad hadde i planleggingen så vel som i utførelsen av en så stor plan, ikke annet redskap enn seg selv, og ingen annen hjelp enn en håndfull menn som bodde i et hjørne av ørkenen.

Aldri før har en mann oppnådd en så stor, og varig revolusjon i verden. Mindre enn to århundrer etter at islam kom, hersket islam, i tro og våpen, over hele Arabia, og erobret i Guds navn, Persia Khorasan, Transoxania, Vest-India, Syria, Egypt, Abessinia, alle de kjente kontinentene i Nord-Afrika, flere øyer i Middelhavet, Spania og en del av Gallia.

Hvis storhet i formål, lite midler, og forbausende resultater er de tre kriteriene til et menneskelig geni, hvem vil da våge å sammenligne enhver stor mann i historien med Mohammad? De mest berømte menn lagde kun våpen, lover og imperium. De grunnla ikke annet enn materiell makt som ofte skrumpet bort fremfor øynene deres.

Denne mannen beveget ikke bare hærer, lovgivning, imperier, folk og fyrstehus, men millioner av mennesker i en tredjedel av den bebodde verden og mer enn det; han beveget alter, guder, religioner, ideer, tro og sjeler.

På grunnlag av en Bok så har hver bokstav blitt en lov. Han skapte en åndelig nasjonalitet som blander sammen folk av alle språk og raser. Han har levnet et uutslettelig karaktertrekk for denne muslimske nasjonaliteten som hatet de falske gudene, og kjærligheten til Den Ene og immaterielle Gud. Patriotismens hevn av vanhelligelsen av Himmelen, formet moralen til Mohammads tilhengere.

Erobringen av en tredjedel av jorden til trosretningen var hans mirakel, eller rettere sagt; det var ikke menneskets mirakel, men fornuftens. Ideen om Guds enhet ble erklært da teogonien var utdebattert, og det var i seg selv et slikt mirakel at når det ble uttalt fra leppene hans, så ble alle de gamle templene med avguder ødelagt, og en tredjedel av verden ble satt i flammer.

Hans liv, meditasjon, heroiske innsats mot overtroen i landet sitt, modigheten til å trosse avgudsdyrkingen, 15 års tålmodighet mot folkene i Mekka, hans aksept av å være gjenstand for folks forakt og nesten bli offer for sine landsmenn, alle disse; og tilslutt hans flukt, hans utrettelige preken, hans krig mot overmakten, hans tro på suksess og hans overmenneskelige ro i uhell, hans overbærenhet i seier, hans ambisjoner var fullstendig hengiven en ide, ikke et imperium, hans endeløse bønner, hans mystiske samtaler med Gud, hans død og hans triumf etter døden; alt dette bevitner om solid overbevisning som ga han kraft til å gjeninnføre en trosretning.

Denne trosretningen var dobbel: Guds enhet og en immateriell Gud; den første forteller hva Gud er, og den siste hva Gud ikke er. Den ene velter falske Guder med sverdet, og det andre starter en ide med ord. Filosof, taler, apostel, lovgiver, erobrer av ideer, gjenoppretter av logisk tro. Grunnleggeren av tjue jordiske imperium og ett åndelig imperium, er Mohammad. Etter alle målestokker som menneskelig storhet kan måles etter, hvilket menneske var større enn han?”

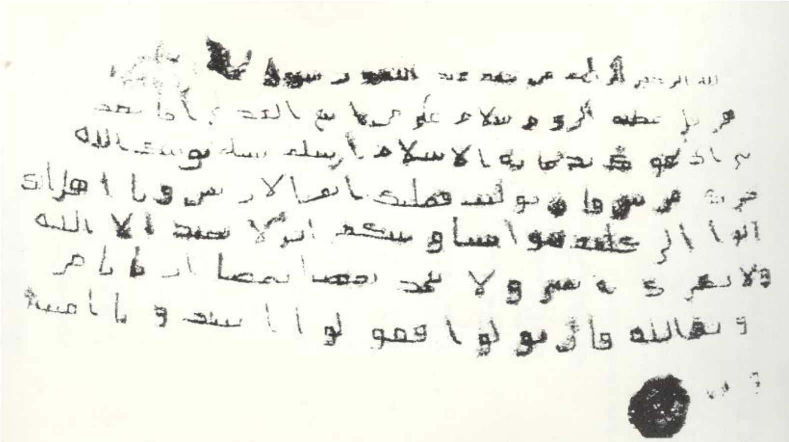
13. Ordliste

1. **Aqeedah**: Tro
2. **Dinar & Dirham**: Myntenhet
3. **Fareedhah**: En obligatorisk tilbedelses handling
4. **Fitnah**: Prøvelse og strid
5. **Hadith**: Profetens tradisjoner
6. **Hawdh**: Kulpen som Gud, Den Opphøyde, har skjenket vår profet ﷺ på Oppstandelsens dag. Enhver som drikker fra det en gang, vil aldri føle tørst igjen
7. **Hudood**: Straff i islam
8. **Hukum**: Rettsavgjørelse
9. **Ijtihaad**: Generelt betyr det å anstrenge seg i prestasjoner. I denne boken refererer det til å anstrenge seg i ens prestasjoner for å følge rettsavgjørelser i anliggende
10. **Itikaaf**: Generelt refererer det til isolasjon. Itikaaf er en tilbedelses handling der en person er tilbaketrukket i Masjid (moske) og tilber Gud
11. **Iman**: Tro
12. **Jannah**: Det Himmelske bosted eller Himmelske Hager som Gud skjenker de fromme tjenerne i det hinsidige. Det er oversatt galt som "Paradiset"
13. **Jawami al-Kalim**: (kortfattet i tale) er ett av miraklene til profeten ﷺ. Profeten ﷺ sa noen få ord, og de hadde stor betydning
14. **Kufr**: Vantro
15. **Nafl**: Tilbedelse som ikke er obligatorisk
16. **Shaitan**: Satan

17. **Shariah**: Islamsk rettsvitenskapelig lov
18. **Shirk**: Assosiere partnere ved siden av Gud
19. **Sunnah**: Har mer enn en betydning. Det kan referere til:

a. Profetens tradisjoner
b. Kjennelse; det kan bety at en handling er godkjent av Sunnah

20. **Taqwa:** Gudsfrykt
21. **Tayammum:** Etter islams lov betyr Tayammum å bruke jord for å tørke over ansikt og hender
22. **Ummah:** Nasjon
23. **Wali:** Den fromme, gudfryktige, rettskaffen muslim som er oppmerksom på Gud, gjør tilbedelses handlinger, og holder seg unna det forbudte

Original of Prophet's Letter to Emperor Heraclius

Oversettelse:

Jeg begynner i Guds, Den Nåderikes, Den Barmhjertiges navn.

Til Herakles, Romas keiser, fra Mohammad, Guds sendebud og tjener.

Fred være med de som følger veiledningen – Jeg inviterer deg til islam; aksepter islam og du vil være trygg og Gud vil skjenke deg dobbel belønning. Hvis du snur deg vekk så vil alle syndene til folkene hvile på deg.

O Skriftens folk kom til en enighet mellom oss og dere, at vi tilber kun Gud, og at vi ikke assosierer noen partner med Han, og at ingen av oss skal ta andre som herre ved siden av Gud. Og hvis de snur seg vekk, så si: Vær vitne til at vi har underkastet oss til Ham.

Mohammad, Guds sendebud

For mer informasjon om islam, spørsmål eller kommentarer til dette heftet, ta gjerne kontakt med:

Alnor Senter

Postadresse: Postboks 3447, 9276 Tromsø
Internettadresse: www.alnor.no
E-postadresse: post@alnor.no
Telefon: (47) 776 78721

Det Islamske Nettverk

Postadresse: Postboks 58 1476 Rasta
Internettadresse: www.islamnet.no
E-postadresse: post@islamnet.no
Telefon: 48170675